

PETER
MAY

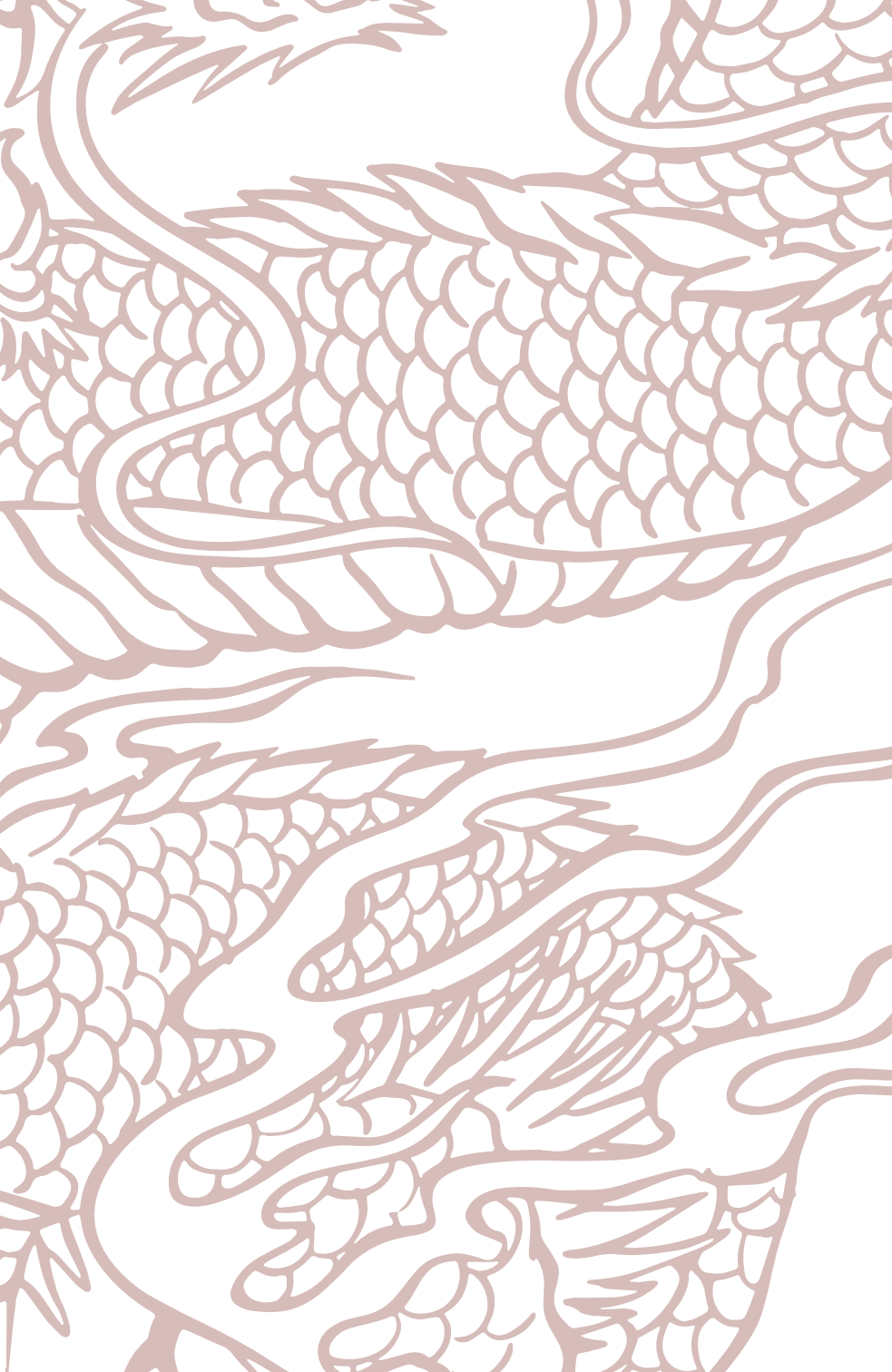
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

PÁN OHNĚ

ČÍNSKÉ THRILLERY I

HOST

PETER MAY
PÁN OHNĚ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY I

PÁN OHNĚ

BRNO 2015

Peter May

The Firemaker

Copyright © Peter May 1999

Translation © Filip Drlík, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-988-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-989-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-990-9 (Formát MobiPocket)

„Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat.
Co člověk zaseje, to také sklídí.“
GALATSKÝM 6,7

PROLOG

Dětský smích se nese tichem ponurého pekingského rána jako hlas pohřebního zvonu. Po prašných cestičkách parku Ž'-tchan pobíhají dvě holčičky, dvě růžovobílé blůzky, nad nimiž poskakují rovné černé vlasy ostříhané na mikádo. V jejich tmavých orientálních očích tancují plamínky mládí. Tolik života a nevinnosti, pouhou chvíli od okamžiku, kdy si uvědomí vlastní smrtelnost – od jejich prvního setkání se smrtí, které na nich zanechá doživotní stopy.

Matka holčiček požádala slečnu na hlídání, prostou dívku z vesnice, aby dvojčata vzala do parku brzy ráno, ještě než půjdou do školky. Aby jim dopřála procházku v chladivém jitru, dokud slunce nevystoupá výš na oblohu a nevysaje ze dne všechnu barvu a podstatu.

Starý muž v maoistickém stejnokroji a bílých rukavicích cvičí mezi stromy taiči. Elegantně rozpaží ruce a pomalu zvedá jednu nohu. Nad svým tělem má víc kontroly, než kdy měl nad svým životem. Dívky ho téměř nevnímají, veškerou pozornost věnují zvukům, které přicházejí zpoza zatáčky. Nedočkavě se rozbíhají vpřed a nešmírají si volání chůvy. Míjí hlouček lidí, kteří čtou

básně na papírech zavěšených na šňůře mezi stromy. Probíhají kolem dvou šedovlasých stařen v papučích a šedých svetrech, kroutících hlavou nad rozmařilostí dvojčat. Za dob svého mládí by na něco takového nemohly ani pomyslet — svázaná, krvácející chodidla by jim to ani nedovolila.

Zvuky zní hlasitěji. Je poznat, že jde o nějakou zvláštní hudbu. Děti dobíhají k širokému dlážděnému kruhu obehnanému vysokou zdí. Zastaví se a zírají s otevřenými ústy. Několik tuctů tanečních párů přešlapuje v jakémsi bizarním objetí. Jsou mezi nimi mladí, starší i staří lidé, státní úředníci, administrativní pracovníci, vojenští důstojníci. Pohledy všech se upírají ke schodům k prastarému obětnímu oltáři ve středu kruhu. Na vrcholku schodiště se kdysi prolévala krev jako obětina slunci, nyní tam však dva mladí lidé v černém sebejistě předvádějí kroky ča-či do hudby, která se škrabavě line ze starého gramofonu.

Ve všech výrazech je tolik radosti, že děti na okamžik zůstanou stát jako omámené a jen poslouchají cizí melodii a rytmus hudby. Slečna na hlídání k nim dobíhá, celá zpocená a zadýchaná. Také se zastaví a poděšeně sleduje tanečníky. Město je pro ni tak zvláštní a nevyzpytatelné místo. Ví, že by se tu nikdy nedokázala usadit. Na opačné straně kruhu je skupina mužů s dlouhými stříbrnými meči v rukou. Pomalu a opatrně krájí vzduch, jako kdyby napodobovali nějakou středověkou bitvu. Tanečníci si jich neвшímají, ale dívka z nich má strach, a tak děti žene pryč, dál od lidí a hluku.

Hned se však objevuje další rozptýlení. Skrze listy prostupuje dým a snáší se k zemi v podobě husté modré mlhy. Dívce zápach kouře připadá divný. Jako kdyby někdo pekl maso na otevřeném ohni. Potom v zeleni parku zahlédne záblesk plamenů a náhle se jí zmocní neblahá předtucha. Děti opět běží napřed. Škrábou se do svahu a nereagují na její volání. Dívka běží za nimi kolem stinného altánu, který vyčnívá až nad jezírko po levé straně.

Když se jí podaří zdolat svah, zdálky k ní dolehne naříkavý kvil jednostrunných houslí. Pokračuje za dětmi na mýtinu, v jejímž středu šlehají plameny z jakési neurčité hromady. Děvčátka stojí a zvědavě pozorují oheň. Dívka se zastaví. Na tváři cítí horko. Kryje si obličej před žářem a snaží se zjistit, co to tak prudce hoří. Ve středu hromady se něco pohne. Něco nezvykle lidského. Jekot bližší z holčiček dívce jakýmsi zvláštním způsobem pomůže zaostřit. Dochází jí, že to, co se jejím směrem pohnulo, je ohořelá lidská ruka.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Pondělí odpoledne

Svět se najednou naklonil a do obličeje jí blesklo slunce odražené v roztříštěné mozaice připomínající kousky rozbitého zrcadla. Tělo jí říkalo, že jsou dvě hodiny ráno a že by měla spát. Mozek ji informoval, že je odpoledne a že spánek si nejspíš dlouho nedopřeje. Spánek. Během toho jednadvacetihodinového letu se jí ho nepoštětilo dosáhnout ani jednou. I když v posledních týdnech jí ani spánek neposkytoval žádnou útěchu. Nebyla si jistá, co je horší — výčitky a sebeobviňování po probuzení, nebo noční můry, které jí nedají spát. Na začátku letu vděčně polkla několik vodorek s tonikem, ale mírné omámení už dávno vyprchalo, takže jí zůstalo jen sucho v ústech a bolest hlavy, která zaplula někam za hranu vědomí. Podívala se na zdravotní prohlášení, které ještě pořád svírala v dlani, i když ho už dávno vyplnila.

VÍTEJTE V ČÍNĚ PRO LEPŠÍ A ZDRAVĚJŠÍ ZÍTKY

Okénko pro „obsah prohlášení“ proškrtla. Neměla žádné potíže, které by mohla uvést. Tedy kromě zlomeného srdce a zničeného

života — jak si byla vědoma, ani jedno z toho nebylo nakažlivé, přenosné nebo obsažené v krvi.

Svět se opět naklonil. Tentokrát si všimla, že ta rozbitá světelná mozaika je ve skutečnosti vodní plocha, rozdělená na nepravdělné čtverce a obdélníky. Odraz pět tisíc let staré kultury. Zelené výhonky rýže se derou z rýžových políček, aby nakrmily miliardu hladových krků. Na sever od toho mlžného oparu leží vyschlé pláně pouště Gobi.

Letuška prošla uličkou a kolem sebe rozstříkovala dezinfekční prostředek. Čínské zákony, řekla pasažérům. Kapitán ohlásil, že za necelých patnáct minut přistanou na Pekingském mezinárodním letišti. Teplota při zemi byla ulepených 35 stupňů. Celsia. Pro nezaspěčené to znamenalo 96 stupňů Fahrenheita. Jedna z dlouhé řady odlišností, na které si bude muset během příštích šesti týdnů zvyknout. Zavřela oči a připravila se na přistání. Proč si ze všech možných prostředků musela vybrat letadlo? Nenáviděla letadla.

* * *

Přeplněný letištní autobus byl cítit pachem těl, která se více než dvacet hodin nemyla. S trhnutím zastavil před budovou terminálu a vyplivl pasažéry do rozpáleného odpoledne. Rychle se vydala dovnitř a toužila po klimatizaci. Žádná tam nebyla. Uvnitř vládlo ještě větší horko než venku, a navíc tam byl těžký, nedýchatelný vzduch. Ze všech stran na ni útočily obrazy, zvuky a pachy Číny. Všude kolem bylo tolik lidí, až se zdálo, že všechny lety dorazily ve stejnou dobu. Pasažéři se snažili vybojovat místo ve frontách k imigračním přepážkám. Přestože se v příletové hale běžně pohybovali lidé ze všech možných koutů světa, Margaret přitahovala zvědavé pohledy cizích, orientálních tváří, pro které ona byla zvláštním zjevem v jejich středu. A tím rozhodně

byla — přes ramena splývající vlnité blond vlasy, sepnuté po stranách, slonovinově bílá pleť a jasně modré oči ji s jistotou odlišovaly od černovlasých, tmavookých Chanů. Zhluboka se nadechla, aby překonala rostoucí napětí.

Letištní halou se ozval čísi jekot: „Magret Camplova! Magret Camplova!“ Patřil uniformované ženě s širokými rameny, která mohla být zhruba ve středním věku. Rázně se prodírala davem pasažérů a nad hlavou držela tabulku, na níž stálo velkými neohrabanými písmeny jméno MAGRET CAMPelloVA. Margaret chvíli trvalo, než si propojila svoje jméno s tím, co před okamžikem slyšela a pak i viděla na cedulce.

„Ehm... nejspíš hledáte mě,“ snažila se překřičet hluk v hale. Hned si pomyslela, jak hloupě to asi znělo. Samozřejmě že hledali ji. Žena se k ní otočila a zahleděla se na ni přes brýle s kostěnými obroučkami.

„Doktorka Magret Campelova?“

„Margaret,“ řekla Margaret. „Campbellová.“

„Oukej. Ty mi dát pas.“

Margaret zalovila v tašce a vytáhla modrý pas s vyraženým znakem orla. Už se ho chystala dát z ruky, ale na chvíli zaváhala. „A vy jste?“

„Nadstrážmistr Li Li Pcheng.“ Margaret netušila, co je jméno a co příjmení, ale usoudila, že se žena jmenuje Lily. Policistka narovnála záda, aby bylo lépe vidět označení hodnosti nadstrážmistra — tři hvězdičky na náramenících khaki košile s krátkými rukávy. Na hlavě měla zelenou policejní čepici se žlutým olemováním a červenozlatomodrým znakem Ministerstva státní bezpečnosti. Byla jí trochu velká, takže jí přimáčkla ofinu až k obroučkám brýlí. „*Waj-pan* mě pověřil, abych tě hlídala.“

„*Waj-pan*?“

„Kancelář zahraničních věcí tvého *tan-wej*.“

Margaret si byla jistá, že by měla vědět, co to znamená. Nebylo pochyb, že to všechno bylo někde v informačním materiálu, který jí poslali ještě před odletem. „*Tan-wej?*“

Lily jen těžko skrývala rozhořčení. „Tvoje pracovní jednotka – na univerzitě.“

„Aha. Dobře.“ Margaret dospěla k názoru, že už dala neznalosti najevo dost, a předala jí svůj pas.

Lily si ho zběžně prohlédla. „Oukej. Já zařídím imigrace a pak vzít tvoje kufry.“

* * *

Hned před vchodem do budovy terminálu stálo tmavě šedé BMW. Otevřelo se víko kufru a z auta vystoupila vyzáblá dívka v uniformě, aby do vozu naskládala Margaretina zavazadla. Oba kufry byly velké téměř jako dívka sama, takže s nimi zápolila, aby je vůbec stáhla z vozíku. Margaret jí chtěla pomoci, ale Lily ji rychle usadila na zadní sedadlo. „Řidič brát kufry. Ty neotvírat dveře kvůli klimatizaci.“ A aby potvrdila svá slova, zabouchla za ní dveře vši silou. Margaret vdechla chladný vzduch a zabořila se do sedadla. Okamžitě ji zaplavila vlna únavy. Toužila po jediném – po posteli.

Lily vklouzla na sedadlo spolujezdce. „Oukej, tak my teď jet do velitelství pekingské městské policie vyzvednout pan Wade. Poslal omluvu, že tě tady nebyl potkat, ale že mít práci. Potom my jít do Lidová univerzita státní bezpečnosti a ty potkat profesor Ťiang. Oukej? A večer mít banket.“ Margaret skoro zasténala. Vyhlídka na postel se vytratila někam do vzdálené, mlhavé budoucnosti. Vybavil se jí často citovaný úryvek Frostovy básně: *Já ale slíbil, musím jet, tak daleko si pro spánek.* V hlavě si znovu přehrála Lilyina slova a zamračila se. Opravdu řekla banket?

* * *

BMW rychle projelo po letištní dálnici, vyhnulo se mýtnicím a brzy dorazilo k okraji města. Margaret přes tmavá skla bočních oken užasle pozorovala budovy. Obří kancelářské komplexy, nové hotely, nákupní centra, přepychové byty. Tradiční jednopodlažní *s'-che-jüany* s taškovými střechami ve spletích úzkých ulic, *chu-tchunzích*, se po celém městě bouraly, aby ustoupily přeměně z „rozvojové“ země na zemi „prvního světa“. Margaret si nebyla jistá, co přesně čekala, ale ať už to bylo cokoli, rozhodně si nepředstavovala toto. Jediné, co připomínalo Čínu, byly zahnuté ornamentální okapy naroubované na střechy mrakodrapů. Už dávno zmizely obrovské propagandistické plakáty vyzývající soudruhy k většímu úsilí pro blaho domoviny. Na témže místě je vystřídaly obří reklamy na Sharp, Fuji a Volvo. Teď byl v kurzu kapitalismus. Projely kolem restaurace McDonald's, která v té rychlosti vypadala jako rozmazaná červenožlutá šmouha. Margaretina představa ulic zaplněných cyklisty v jednotných maoistických mundúrech vzala za své v oblacích oxidu uhelnatého. Autobusy, kamiony, taxi a osobní vozy pravidelně ucpávaly všech šest pruhů třetího pekingského okruhu kolem východního okraje města. Úplně jako Chicago, pomyslela si. Opravdu „první svět“. Tedy až na ty pruhy pro cyklisty.

Když se přiblížily k centru města a projely kolem hotelu Beijing a ulice Wang-fu-ting, řidička se zařadila do vnějšího pruhu. Margaret v dálce zahlédla vysokou, bohatě zdobenou bránu do Zakázaného města, ze které stále shlíží na náměstí Nebeského klidu velký portrét Mao Ce-tunga. Brána Nebeského klidu. Reportéři CNN ji používali jako pozadí pro většinu zpráv z Pekingu. Největší čínské klišé. Margaret si vybavila televizní záběry Maova portrétu z roku 1989, kdy ho demonstranti za demokracii potřísnili červenou barvou. V té době ještě studovala na lékařské fakultě. Události toho jara ji tenkrát pohoršily

a pobouřily. A teď, o deset let později, byla tady. Přemýšlela nad tím, jak moc se tu věci změnily. Nebo jestli vůbec.

Auto náhle za doprovodu sboru klaksonů zabočilo doleva. Nečekaně vklouzly do boční ulice se zahradami a listnatými stromy. Po obou stranách rostly akáty, které svými rozložitými korunami poskytovaly stinné loubí. Mohly se klidně nacházet v historické čtvrti kteréhokoliv evropského města, protože po celé délce ulice stály elegantní viktoriánské a koloniální budovy. Lily se v sedadle natočila a ukázala na vysokou zeď po pravé straně.

„Tam být Ministerstvo státní bezpečnosti. Dřív bylo část britské ambasády. Pak je čínská vláda vyhodila. Tady stará vyslanec-ká čtvrť.“

Pokračovaly ulicí kolem starých bytových domů, které ani vzdáleně nepřipomínaly evropské stavby, a opět zahrnuly doleva, do aleje Tung Ťiao-min-siang, což byla užší ulice, kterou téměř úplně zastíňovaly přečnávající větve stromů. Dvojice opravářů jízdnicích kol si ve stínu na chodníku rozbalila stánek. Cesta se hemžila auty a koly. Na pravé straně se otevřela brána obrovské bílé moderní budovy, ke které vedlo schodiště hlídané dvěma lvy. Vysoko nad vchodem visel velký rudozlatý znak. „Nejvyšší lidový soud,“ řekla Lily. Margaret se ani nestihla podívat, protože auto se najednou vrhlo doleva a se zakvílením v tu ránu zastavilo na místě. Ozval se náraz a zařinčení. Řidička zděšeně vyjekla, zalomila rukama ve vzduchu a vyskočila z auta.

Margaret se naklonila dopředu, aby zjistila, co se děje. Při zatáčení do komplexu za klenutou branou se srazily s cyklistou. Margaret slyšela, jak řidička ječí na muže, patrně nezraněného, který se pomalu zvedal na nohy. Když se postavil, bylo vidět, že je to policejní důstojník ve věku kolem třiceti let. Jeho úhledně nažehlená uniforma byla po srážce zmačkaná a zaprášená. Z ošklivé odřeniny na lokti mu stékala krev po celém předloktí.

Napřimil se a zpražil drobnou řidičku pohledem — zničehonic přestala ječet. Ustrašeně se sehnula pro jeho čepici a oběma rukama mu ji podala na znamení smíru. Vytrhl jí ji z rukou — usmíření bylo to poslední, na co dokázal pomyslet. Margaret připadalo, že na vyzáblou dívenku vychrlil vlnu hrozných urážek. Lily vydala podivný vrčivý zvuk a vystoupila z auta. Margaret si řekla, že je čas zakročit, a otevřela zadní dveře.

Když se dostala ven, Lily zvedala kolo a omluvně blábolila. Policista svůj hněv podle všeho obrátil proti ní. Přívál jedovatých nadávek neustával. Margaret k němu přistoupila. „O co tu jde, Lily? Má tenhle chlápek něco proti ženám za volantem?“ Všichni tři najednou ztichli a obrátili k ní překvapené tváře.

Mladý policista na ni vrhl mrazivý pohled. „Američanka?“
„Jistě.“

Potom odpověděl perfektní angličtinou: „Tak co kdybyste si hleděla svého?“ Téměř se třásl vzteky. „Seděla jste na zadním sedadle, takže jste nemohla vidět, co se stalo.“

Margaret někde hluboko uvnitř pocítila první záchvěvy své vznětlivé keltské povahy. „Vážně? Možná byste dával větší pozor na to, kudy jedete, kdybyste nekoukal, jak sedím na zadním sedadle.“ Lily byla v šoku. „Doktorka Camplova!“

Mladý policista chvíli propichoval Margaret pohledem. Nato vytrhl Lily z rukou své kolo, oprášil čepici a narazil si ji na hlavu. Potom se otočil a tlačil kolo směrem do komplexu za branou, k budově z červených cihel postavené v evropském stylu.

Lily rozčileně zakroutila hlavou. „To být hrozná věc, co ty říct, doktorka Camplova.“

„Cože?“ Margaret ničemu nerozuměla.

„Ty udělat, že on ztratit *mien-c'*!“

„Ztratit co?“

„Tvář. Ty udělat, že on ztratit tvář.“ Margaret se zatvářila nevěřícně. „Tvář?“

„Čínan mít problém s tváří.“

„S tou jeho se tomu ani nedivím! Ale co vy? Co vaše... *mien-c'*? Nemusela jste tam stát a nechat si nadávat. Pro všechno na světě, vždyť máte vyšší hodnost!“

„Vyšší hodnost?“ vyhrkla Lily udiveně. „Nemám.“

„On měl přece jen dvě hvězdy...“ poklepala jí na rameno, „a vy máte tři.“

Lily zavrtěla hlavou. „Tři hvězda, jeden pruh. On mít tři pruh. On je inspektor Li, detektiv z Oddělení jedna, Městská policie Peking.“

Margaret to vyvedlo z míry. „Detektiv? V uniformě?“

„Uniforma nebýt normální.“ Lily se tvářila velmi vážně. „On muset jít na nějaký moc důležitý schůzka.“

II

Li proběhl předním vchodem cihlové budovy, ve které stále sídlilo velitelství kriminální policie, a rychle se vydal na toalety. Na předloktí mu ztuhla směs krve a špíny z chodníku. Strčil ruku pod kohoutek a hned od něj odskočil, protože voda prudce vystříkla a potřísnila mu světle zelenou košili. Podíval se na sebe v zrcadle nad umyvadlem. Byl zaprášený a pocuchaný, měl mokrou košili, z odřenin na loktu mu tekla krev a na čele měl černou šmouhu. K tomu všemu vážně utrpěla jeho důstojnost — za přítomnosti dvou čínských žen s nižšími hodnostmi ztratil tvář před cizinkou. „*Jang-kuej-c'*!“ vyštěkl na svůj odraz v zrcadle. *Cizí dábel!* Než vyjel, celé dvě hodiny se potil nad žehlicím prknem svého strýce a pečlivě žehlil každý záhyb na košili a kalhotách. Pak strávil celkem nepříjemnou hodinu v křesle u holiče, který mu oholil vlasy na šestimilimetrového ježka. Patnáct minut se sprchoval a smýval ze sebe po celém dni prach a pot. Čekal ho nejdůležitější pohovor v jeho kariéře, během něhož

měl vypadat co nejlépe a stejně se i cítit. Místo toho se ale cítil a vypadal hrozně.

Opláchl si tvář vodou a papírovými ubrousky si setřel krev z ruky. Vztek po nehodě u brány se začínal vytrácet a místo něj se znovu objevilo úzkostné šimrání v žaludku, se kterým se potýkal už od rána.

Když se uvolnilo místo zástupce velitele oddělení, kolegové automaticky předpokládali, že na něj nastoupí Li. Přestože mu bylo teprve třicet tři let, byl jedním z nejzkušenějších detektivů v Oddělení jedna. Od ukončení studií na univerzitě státní bezpečnosti, kde byl nejlepším studentem v ročníku, se mu podařilo zlomit rekord v počtu vyřešených vražd a ozbrojených loupeží. Li cítil, že je na takovou práci připravený, ale nebyl v pozici, ze které by se o ni mohl ucházet. Usnesení o jeho způsobilosti záleželo na personálním oddělení a konečné rozhodnutí patřilo policejnímu náčelníkovi. Kolegové však ve svých domněnkách znejistěli, když se vynořily zvěsti o tom, že na pozici byl doporučen nějaký vrchní inspektor kriminálního oddělení v Šanghaji. Pravdivost té informace se nedala nijak ověřit, takže Li během dlouhého byrokratického procesu neměl ani tušení, jestli jeho povýšení vůbec zvažují. Až do okamžiku, kdy ho k pohovoru pozval ředitel kriminálního oddělení, komisař Chu I-šeng. Ani teď však netušil, co od toho může čekat. Jeho přímý nadřízený v Oddělení jedna, Čchen An-ming, nic neprozradil ani nenaznačil. Li se bál nejhoršího. Zhluboka se nadechl, urovnal si čepici, popotáhl košili a vyšel z toalet.

* * *

Vrchní komisař Chu I-šeng seděl za stolem. Byl oblečený do košile s krátkým rukávem, sako měl úhledně přehozené přes vysoké opěradlo koženého křesla. Za ním stála prosklená knihovna

s řadami vázaných knih. Vedle ní byla vyvěšená rudá čínská vlajka, která v tom horku působila poněkud zplihle. Na zdech visely různé zarámované fotografie a osvědčení. Komisař se skláněl nad stolem a pomalu a pečlivě si cosi zaznamenával do velkého zápisníku. Z důkladně vyleštěné desky se na něj díval jeho vlastní odraz. Aniž by vzhlédl, vyzval gestem inspektora Liho, aby se posadil. Li pomalu spustil ruku, kterou salutoval, a nepohodlně se usadil na okraji židle naproti komisaři. Ticho přerušovalo pouze škrábání komisařova plnicího pera a šustění papírů, jež čechrál větrák na druhé straně stolu. Li si nervózně odkašlal. Komisař se na něj na chvíli zahleděl, jako by ho snad podezříval z netrpělivosti. Potom se vrátil k psaní. Li si uvědomil, že už si znovu nesmí odkašlat. Jen co ho to napadlo, v krku se mu vytvořil další hlen, který ho k odkašlání nutil. Jako kdyby ho něco svědilo a on se nemohl poškrábat. Polkl.

Uplynula celá věčnost, než komisař konečně zavřel pero a zaklapl knihu. Složil ruce před sebou a zkoumavě se zahleděl na inspektora Liho.

„Nuže,“ řekl, „jak se má váš strýc?“

„Má se velmi dobře, komisaři. Mám vás od něj pozdravovat.“

Komisař se usmál a bylo poznat, že to nebyl hraný úsměv. „Velký muž,“ řekl. „Při osvobození od čtyř přežitků trpěl více než většina ostatních lidí.“

„Já vím,“ přikývl Li. Tohle všechno už slyšel.

„Po skončení kulturní revoluce mě hodně inspiroval. Víte, nebyla v něm žádná zahořklost. Po tom všem, co se stalo, se starý I-fu pořád díval dopředu. Je zbytečné trápit se tím, co mohlo být,“ říkával mi kdysi. „Nechat si přesklít rozbité zrcadlo přináší štěstí.“ Tato země začala opět prosperovat právě díky duchaplnosti mužů, jako je váš strýc.“

Li se uctivě usmál, aby vyjádřil svůj souhlas, a téměř okamžitě se ho zmocnila neblahá předtucha.

„Z toho důvodu je to bohužel velmi složité,“ řekl komisař. „Pro vás i pro nás. Jistě chápete, že strana se zasazuje o potírání nepotismu ve všech jeho zrádných podobách.“

A v ten okamžik si Li uvědomil, že práci nedostal. Svého strýce I-fua miloval nadevše. Byl to ten nejhodnější, nejspravedlivější a nejmoudřejší muž, kterého znal. Byl však i legendou pekingského policejního sboru. Dokonce i pět let po odchodu do výslužby. A legendy vrhají dlouhý stín.

„Je vaší povinností být lepší než všichni ostatní a naši povinností zkoumat vaše záznamy pečlivěji.“ Komisař se opřel v křesle a zhluboka se nadechl. „A myslím, že můžu říct, že v tom, co děláme, jsme oba dobří, ne?“ Mrkl na něj. „S platností od zítřka od osmi hodin ráno jste povýšen na hodnost vrchního inspektora třetí třídy a na pozici zástupce velitele Oddělení jedna.“ Potom se náhle široce usmál, vstal a natáhl ruku ke zmatenému detektivovi Limu. „Gratuluji vám.“

III

Auto čekalo ve stínu stromu hned za zadním vchodem na policejní ředitelství, přímo naproti areálu, v němž stála červená cihlová budova, kterou prošel inspektor Li zhruba před patnácti minutami.

„To být pan Wade.“

Margaret na zadním sedadle možná trochu pochrupovala, ale Lily si toho buď nevšimla, nebo na sobě nedala znát, že to slyšela. Margaret se natáhla ke dveřím a uvolnila zámek. Na místo vedle ní vklouzl Bob Wade. Byl neuvěřitelně vysoký a hubený — až se zdálo, že se musel přelozit napůl, aby se vešel do auta.

„Ahoj vespolek, omlouvám se, že jste na mě museli čekat.“ Nadšeně stíkl Margaret ruku. „Zdravím. Vy musíte být doktorka Campellová.“

„Margaret,“ odpověděla.

„Fajn, Margaret. Bob Wade. Bože, venku je fakt vedro.“ Vyndal ušmudlaný kapesník a setřel si krůpěje potu z vysokého čela, které se kvůli ustupujícím vlasům zdálo ještě vyšší. „Stará se o tebe Lily dobře?“

„Jistě,“ přikývla zvolna Margaret. „Lily je hotový poklad.“

Lily po ní švihla pohledem a Bobovi neušel tón, jakým to Margaret řekla. Naklonil se k řidičce. „Š'mej, co kdybychom už jeli na univerzitu? Máme krapet zpoždění.“

Š'mej nastartovala motor a zacouvala do komplexu, aby se mohla otočit a vyjet směrem k bráně. Když projížděli pod obloukem, Margaret zahlédla inspektora Liho vycházet z budovy z červených cihel. Připadal jí jako vyměněný. Vykračoval si svižně, s úsměvem na tváři. Jejich auta si ani nevšiml. Šel s vypnutou hruďí a Margaret si až teď uvědomila, že na Číňana byl velmi vysoký, měřil kolem sto osmdesáti centimetrů. Narazil si na hlavu čepici a zakryl tak svůj vojenský sestřih. Její špice mu zastínila obličej s výraznou čelistí a vysokými lícními kostmi. Když jim zmizel z dohledu, Margaret se zamyslela nad tím, jak nepřítazlivý jí připadá.

„Musíš být asi pořádně unavená.“ Otočila se na Boba, který ji zkoumal pohledem. Mohlo mu být tak padesát pět let – zhruba tolik, na kolik se právě cítila.

Přikývla. „Už jsem na nohou tak dvaadvacet hodin. Jeden pekelně dlouhý den. Akorát, že už je zítřek a skoro půl dne mě ještě čeká.“

Zazubil se. „Jo, to znám. Honíš se za sluncem přes půl Pacifiku a najednou poposkočíš o den dopředu.“ Naklonil se k ní a ztišil hlas. „Co se stalo Lily?“

„No...“ Margaret to nechtěla znovu probírat. „Bylo to jen malé nedorozumění.“

„Nesmíš jí to mít za zlé. Není zas tak špatná. Štěká víc, než kouše. Během kulturní revoluce byla v Rudých gardách. Taková

staromódní soudružka. Jelikož její pojetí komunismu už se moc nenosí, zůstane na dně pyramidy. Nikdy to nedotáhne dál než na tříhvězdičkovou nadstrážmistryni.“

Kulturní revoluce byla jedna z věcí, o kterých si Margaret vždycky chtěla něco přečíst. Často ten pojem slýchávala, aniž by pořádně věděla, o co jde — tedy až na to, že to pro Čínu byly zlé časy. Rozhodla se, že svou nevědomost před Bobem nedá najevo.

„Co tě vlastně přimělo přiletět do Číny?“ zeptal se.

Pravdu mu Margaret rozhodně říct nehodlala. Neurčitě pokrčila rameny. „Prostě tak... Asie mě vždycky svým způsobem zajímala. Záhadný východ a tak. Přednášela jsem na částečný úvazek na Illinoiské univerzitě v Chicagu a přišel za mnou ten chlápek z Úřadu pro mezinárodní trestní soudnictví...“

„Dick Goldman.“

„Jo, to je on. Řekl, že hledají někoho, kdo by jel do Pekingu na šestitýdenní stáž na Lidové univerzitě státní bezpečnosti přednášet o forenzní patologii, a mě to zaujalo. Pomyslela jsem si, kruci, to je o dost lepší než se honit za hasičskými auty na pokyn Ústavu soudního lékařství v Cookově okresu. V červnu bylo v Chicagu hodně požárů.“

Bob se usmál. „Brzo zjistíš, že tady dělají věci o hodně jinak než v Chicagu. Jsem tu už skoro dva roky a ještě pořád čekám, až mi okopírují materiály k přednášce.“

„To snad nemyslíš vážně.“

„Slyšela jsi někdy o třech T?“ Zakroutila hlavou. „Jsou to tři věci, které musíš mít, abys v téhle zemi přežila. Je to trpělivost, trpělivost a trpělivost. Číňané si věci dělají po svém. A tím neříkám, že hůř nebo lépe než my. Prostě jinak. A mají naprosto odlišný pohled na svět.“

„Jak to myslíš?“

„Dejme tomu, že sem přiletíš a říkáš si, že jsi občankou Spojených států. Žiješ v nejbohatší a nejmocnější zemi na světě.“

A myslíš si, že jsi díky tomu něco víc. Jenže i ten nejchudší rolník pracující patnáct hodin denně na rýžovém poli se na tebe bude dívat spatra. Proč? Protože nejsi Číňanka jako on. Protože on je občan Říše středu. To je jejich název pro Čínu. Říkají jí tak, protože je to samozřejmě střed světa a všechno za jeho hranicemi je nedůležité a podřadné a osídlené *jang-kuej-c'* – cizími dábly, jako jsme my dva.“

Margaret si odfrkla. „To ale není nic víc než arogance.“

Bob zvedl jedno obočí. „Myslíš? Číňané spřádali hedvábí už před třemi tisíci lety. Dokázali odlévat železo osmnáct set let předtím, než na to přišli Evropané. Vynalezli papír a tiskli knihy o stovky let dřív, než Gutenberg sestavil svůj první tiskařský lis. My Američané jsme ve srovnání s nimi jen pupínek na tváři historie.“

Margaret přemýšlela nad tím, jak často dává Bob podobné kázání hostujícím americkým přednášejícím. Možná si myslel, že on díky tomu bude vypadat obezrale a Čína bude působit strašlivějším dojmem. A měl pravdu.

„Největší kulturní rozdíl?“

Pokrčila rameny, protože neměla nejmenší poněti.

„Číňané oceňují a upřednostňují skupinové výkony před výkony jednotlivců. Jsou to týmoví hráči. A od jednotlivce očekávají, že zájmy týmu bude klást daleko před své vlastní. V zemi, kde žije 1,2 miliardy lidí, je to docela důležitá věc. Tipuju, že právě díky tomu jsou tu už kolem pěti tisíc let.“

Margaret neměla náladu pokračovat v započaté lekci o čínské kultuře. „Co nás čeká teď?“

Bob rychle zvážněl. „Dobře. Nejdřív ti ukážeme univerzitu, představíme ti pár lidí, se kterými se musíš seznámit, a potom se můžeš jít převléct a připravit na banket.“

Vzpomněla si, že Lily se o něčem takovém zmínila. „Na banket?“

„Jo, ve slavné restauraci Quanjude Roast Duck. Půjde o tradiční uvítání. Copak jsi nedostala dokument s instrukcemi od Úřadu pro mezinárodní trestní soudnictví?“

„Jistě, dostala jsem ho.“ Margaret nechtěla přiznat, že ho nečetla. Měla to v plánu. Kdyby mohla zůstat vzhůru, přečetla by si ho večer.

„Tyhle věci se bez správné etikety neobejdou. Měla bys vědět, co dělat a co nedělat. Číňané jsou malinko nedůtkliví, rozumíš? Ale netrap se tím, budu poblíž, abych ti poradil.“

Margaret nevěděla, jestli má cítit radost, nebo starost. Říkala si, že s Bobem by takovou dobu nemusela vydržet.

Mířili přímo na západ po další šestiproudé dálnici procházející kaňonem moderních výškových budov. Odpolední slunce se sklánělo níž a razilo si cestu prachem a hmyzem spékajícím se na předním skle vozu. Z oparu na silnici před nimi se vynořil prudký nadjezd. V poslední chvíli před ním odbočili doprava na malou silničku hustě posetou cyklisty a potom zahrnuli opět doprava na jakési staveniště.

„A jsme tady,“ řekl Bob.

„Tady?“ zeptala se poděšeně Margaret.

Prokodrcali se přes prostranství pokryté výmoly a přitom za sebou zvířili oblak prachu. Projeli branou, před kterou stál v pozoru policista a bez hnutí odolával spalujícímu vedru. Když ho míjeli, zasalutoval. Nikdo se neobtěžoval na jeho pozdrav odpovět. Pak se náhle octli na soukromé cestě lemované stromy. Nalevo od nich bylo za vysokým plotem rozlehlé sportovní hřiště určené k celoročnímu použití. Zastavili před velkou bílou budovou se zakroucenými římsami a ozdobnými hnědými sloupy.

Margaret se celá ztuhlá vysoukala z auta. Horko ji málem porazilo. V chladném prostoru uzavřeného, klimatizovaného BMW úplně zapomněla, jak je venku.

Bob ukázal na dvacetipatrovou stavbu za administrativní budovou. „Tady bydlí zaměstnanci.“

„Cože?“ zeptala se Margaret nevěřičně. „A kolik jich tam je?“

„Zhruba tisíc.“ Bob ji provedl dvojitými dveřmi a nahoru po schodech do chladného interiéru.

„A kolik je tu studentů?“

„Kolem tří tisíc.“

Margaret zalapala po dechu. Poměr tří studentů na jednoho vyučujícího byl ve Spojených státech nevídaný.

„Je to taková čínská obdoba vojenské akademie ve West Pointu. Tady rovně.“ Vydali se dlouhou jednotvárnou chodbou.

Margaret vůbec netušila, že univerzita bude tak malá. Začala vážně litovat, že si nepročetla informační materiály.

„A teď k tomu hlavnímu,“ pokračoval Bob v přehliďce svých znalostí. „Tebe bude určitě zajímat patologické a forenzní oddělení. Všechno to najdeš za hřištěm. Centrum pro analýzu materiálních důkazů. Mají tam dost vychytané hračky, včetně zbrusu nové budovy s nejnovějšími zařízeními na laboratorní testování, DNA a všechno, na co si vzpomeneš. Celá Čína jim posílá vzorky. Představ si, že dokonce pořizují otisky uší. Chápeš, stejně jako otisky prstů. Akorát musím říct, že si nedokážu představit pachatele, který nechá na místě činu otisk ucha. Možná kdyby někoho umlátíl naslouchátkem.“ Zasmál se vlastnímu vtipu. Margaret ho ale zrovna neposlouchala. Opět zvažněl. „Ale to samozřejmě není moje specializace.“

„A co je tvoje specializace?“

„Počítačové profilování. Pomáhám jim tady vytvořit systém, který bude minimálně tak dobrý jako to, co u nás doma používá FBI. Tady to je.“ Otevřel dveře do malinké kanceláře, která rozhodně neměla víc než šest metrů čtverečních. Pod stropem bylo malé okénko. Uprostřed místnosti stály dva psací stoly sražené k sobě a kolem nich tři zahradní plastové židličky a jedna

kartotéka. Na jednom ze stolů vedle sebe ležely tři lepenkové krabice. „To je tvoje.“

Margaret na něj vrhla zděšený pohled. „To je moje co?“

„Tvoje kancelář. Měla jsi štěstí. Prostor je tady nedostatkové zboží.“

Už se chystala něco namítnout ohledně Bobova chápání slova „štěstí“, ale zabránil jí v tom příchod dvou starších mužů a jedné ženy. Všichni na sobě měli důstojnické policejní uniformy. Usmáli se a uklonili se a Margaret na oplátku udělala totéž. Potom se úzkostlivě obrátila k Bobovi, aby jí pomohl.

„Toto jsou tvoji kolegové z oddělení kriminálního vyšetřování na univerzitě.“ Rychle k nim pronesl pár frází v čínštině a všichni se znovu uklonili a usmáli. Margaret jejich pozdrav opětovala. „Profesor Tchien a profesor Paj. A okouzující doktorka Mu.“ Všichni jí potřásli rukou a potom každý z nich rituálně vytáhl vizitku a předal ji Margaret. Růžky vizitek přitom drželi oběma rukama, mezi palci a ukazováčky. Textem nahoru, aby si mohla přečíst anglické přepisy jejich jmen. Všechny je postupně přijala, načež vylovila z tašky vlastní vizitky a předala je svým novým kolegům.

„*Ni chao*,“ vyslovila jedinou čínskou frází, kterou znala.

„Měla jsi jim ty vizitky předat stejným způsobem, jakým je podali oni tobě,“ prohlásil Bob.

„Vážně?“ Dost ji to zaskočilo, ale už bylo stejně pozdě, aby s tím něco udělala.

„Copak jsi nečetla informační materiály?“

„Omlouvám se, zapomněla jsem.“

Opět se na ně usmála. Všichni tři jí úsměv oplatili. Potom každý sebral jednu lepenkovou krabici a společně odešli z místnosti.

Margaret se zoufale rozhlížela kolem sebe. „Tohle nemá smysl, Bobe. Tady nemůžu pracovat šest týdnů.“

„Co ti na tom vadí?“

„Co mi na tom vadí? Vždyť je to jak v cele. Po týdnu tady začnu bušit hlavou o zeď.“

„Být tebou, nezmiňoval bych nic podobného před profesorem Tchienem, profesorem Pajem a doktorkou Mu.“

„Proč?“

„Řekl bych, že u nich bys moc pochopení nenašla. Nejspíš tě už teď moc nemají v lásce.“

Margaret nechtěla věřit svým uším. „Proč by mě neměli mít v lásce? Vždyť jsme se zrovna seznámili.“

„No, tak zaprvé,“ Bob se usadil na hraně jednoho ze stolů, „nejspíš za týden vyděláváš víc, než si oni vydělají za rok. A zadruhé... je zrovna vystěhovali z kanceláře, abys měla kde pracovat.“

Margaret spadla čelist.

„Tak či tak,“ řekl Bob a postavil se, „je načase, aby ses seznámila s profesorem Ťiangem. Už na tebe čeká.“

* * *

Profesor Ťiang byl podsaditý muž kolem padesátky, který vypadal, jako kdyby ho těsně před schůzkou vykartáčovali a vyžehlili. Měl úhledně ostříhané vlasy s atraktivními prameny šedin. Na sobě měl uniformu odpovídající hodnosti vrchního komisaře. Zdálo se, že jeho tmavě orámované brýle jsou příliš velké na to, aby mu slušely. Když Bob uvedl Margaret do uvítací síně, profesor nedočkavě vstal. V místnosti bylo chladno, zatažené žaluzie zadržovaly sluneční paprsky. Po stranách naproti sobě byly vyrovnány dvě řady nízkých měkkých křesel. Před každým z nich stál malý stolek a na něm lahev s chlazenou vodou. Kromě profesora se k pozdravu zvedl i mladý muž v uniformě a půvabná dívka v civilních šatech krémové barvy, které nebylo víc než

dvacet pět let. Bob začal s představováním. Nejprve v čínštině a potom v angličtině.

„Margaret, toto je profesor Ťiang, ředitel kriminálního oddělení — tvůj vedoucí.“ Potřásl si rukama a vyměnili si formální úsměvy. „A toto je jeho asistent, pan Cchao Min. Je jedním z absolventů univerzity a nějakou dobu se věnoval skutečné policejní práci. Opravdový detektiv.“ Pan Cchao si s Margaret uctivě potřásl rukou. „Toto je, ehm, Veronika.“ Bob se uchechtl. „Hodně čínských dívek si dnes dává anglická jména. Když nad tím tak přemýšlím, asi ani nevím, jak se doopravdy jmenuješ, Veroniko.“

„Veronika stačí tak,“ řekla Veronika, potřásla Margaret rukou a roztomile se usmála. Byla neobyčejně drobná a její dětská ručka v Margaretině dlani skoro zmizela. „Já tobě překládat.“

Všichni se usadili na svá místa, profesor Ťiang, pan Cchao a Bob na jedné straně místnosti a Margaret naproti nim. Veronika seděla v neutrální zóně, na židli u okna. Margaret měla podobný pocit jako před pohovorem a se ztuhlým úsměvem napjatě čekala, co bude dál. Profesor Ťiang se po chvíli naklonil dopředu a začal hovořit v čínštině přímo k Margaret. Zvláštním způsobem ji znepokojovalo, že nerozumí jedinému slovu, ale přesto se cítila povinna udržovat oční kontakt a zaujatě poslouchat. Profesor Ťiang měl jemný hlas a mluvil s téměř uspávací dikcí. Margaret si uvědomila, že se v křesle začíná kolébat. Náhle se jí zmocnila silná únava. Prudce zamrkala. Připadalo jí, že mluví celou věčnost. Když skončil, mírně se pousmál, opřel se a čekal na její reakci.

Margaret se obrátila k Veronice. Ta delší dobu přemýšlela a potom řekla: „Ehm... profesor Ťiang říkat, že tě vítat na Lidová univerzita státní bezpečnosti. Být moc rád, že ty tady.“ Margaret čekala, že toho bude víc, ale Veronika dala najevo, že skončila. Všichni upírali pohled na Margaret a čekali na odpověď. Usmála se a opět se podívala profesorovi do očí.

„Ehm... je mi obrovskou ctí, profesore, že jste mě pozvali, abych přednášela na Lidové univerzitě státní bezpečnosti. Doufám v to, že naplním vaše očekávání a že vašim studentům vnesu trochu světla do tajů svého oboru.“ Všimla si, že na ni Bob povzbudivě mrkl, a opět pocítila touhu praštit ho do jeho samolibého obličejce.

Profesor Ťiang se opět naklonil dopředu a dlouho šeptal něco ve standardní čínštině.

„Profesor Ťiang říkat, že ty jistě přinést studentům hodně osvětlení.“

Profesor dychtivě čekal na Margaretinu reakci. Byla s rozumem v koncích, a tak se jen usmála a přikývla. Což bylo zřejmě přijatelné, protože profesor se široce zazubil a také přikývl. Střídavě se na sebe usmívali a přikyvovali skoro půl minuty, když je náhle přerušil pan Cchao. Předklonil se a promluvil v angličtině se zřetelným západoamerickým přízvukem. „My dva se setkáme zítra ráno a projdeme si váš rozvrh přednášek. Kdybyste potřebovala nějakou audiovizuální techniku nebo přístup do patologických laboratoří, mohu to pro vás zařídit.“

Margaret okamžitě pocítila neskutečnou úlevu díky tomu, že už zase mohla mluvit neformální angličtinou. „To je skvělé. Přivezla jsem si spoustu diapozitivů a bylo by prima, kdybychom studentům mohli všechno předvést na opravdové pitvě.“

„O tom si můžeme promluvit zítra,“ odpověděl pan Cchao. Poté vstal a ostatní se jako na znamení zvedli také. Když si s nimi Margaret podávala ruce na rozloučenou, ozvalo se zaklepaní na dveře a do místnosti vešla Lily. Uctivě kývla na pozdrav profesoru Ťiangovi.

„Můžeme jet do bytu, doktorka Camplová.“

„Do hotelu,“ opravila ji Margaret.

„Do bytu,“ trvala na svém Lily. „Kousek dál na ulici. Máš byt pro svobodný lektor.“

„Ne, to ne. Bydlím v hotelu Friendship. Nechtěla jsem byt. Upozornila jsem na to už v Chicagu. Všechno je zařízené.“

Lily zbrunátněla. „Lidová univerzita státní bezpečnosti nemůže dovolit hotel. My dát lektorovi byt.“

Čtyřicet hodin bez spánku se odrazilo na Margaretině trpělivosti. „Poslouchej mě, ten hotel je zarezervovaný a platím si ho sama. To všechno byla část dohody. Rozumiš?“

Profesor Ťiang znepokojeně sledoval třenici mezi Margaret a Lily a snažil se pochopit, co se děje. Bob bez váhání zasáhl. Usmál se a rychle pronesl k rozčilené Lily něco v čínštině, aby ji uklidnil. Potom se otočil k Margaret, aniž by se přestal usmívat. „Došlo k malému nedorozumění. Všechno to dáme do pořádku.“

Lily rozhodně moc klidně nevypadala. Věnovala Margaret dlouhý pronikavý pohled, zničehonic se otočila a vypochoďovala z místnosti. Bob se usmál a opět mírně přikývl. Pronesl k profesorovi Ťiangovi pár čínských slov na omluvu a potom Margaret odvedl do chodby.

„Panebože, Margaret, na co si to sakra hraješ?“

Margaret byla vzteky bez sebe. „Co jsem zase udělala? Hotel je zarezervovaný. Na tom jsme se domluvili předem. Nechci v noci přijít do bytu a muset si ještě sama vařit a stlát postel.“

Odvedl ji pryč z uvítací síně. „Jo, ale to Lily nevěděla. Tady lidem nemůžeš odporovat, jak se ti zachce, Margaret.“

„Neříkej. Ztratila kvůli mně *mien-c'*, že?“

„Takže sis ty informační materiály přece jen přečetla.“ Odolala pokušení říct Bobovi, jak je to doopravdy. „Margaret, jde o to, že Číňané mají asi tisíc způsobů, jak říct ‚ne‘, a přitom ‚ne‘ vůbec nevslovit. A ty se některé z nich budeš muset naučit, nebo ti těch šest týdnů bude připadat jako šest let.“

Margaret si teatrálně povzddechla. „Tak co jsem jí měla říct?“

„Měla jsi jí říct, že jsi velice vděčná za nabídku ubytování, kterou ti univerzita poskytla, ale že sis už bohužel zarezervovala

pokoj v hotelu Friendship.“ Bob ji zastavil nad schody. „Říkal jsem ti, že tady všechno dělají jinak. A jestli tu chceš něčeho dosáhnout, budeš si muset pomalu zajistit trochu *kuan-si*.“

„Co je sakra *kuansi*?“

„Něco, na čem stojí celá tahle společnost. Taková síť starých známých — poškrábeš mě na zádech a já na oplátku poškrábu tebe. Prokážu ti laskavost a ty mi to oplatíš. A když kvůli tobě někdo ztratí tvář, laskavost to rozhodně není.“

Margaret poklesla na duchu a Bobovi najednou připadala drobná a křehká. Hned zalitoval toho, že s ní neměl větší trpělivost.

„Margaret... promiň. Měla jsi dlouhý den...“

„Dva dny,“ opravila ho podrážděně.

„A nedivil bych se, kdyby ti tu všechno přišlo dost zvláštní.“

„Asi jo.“ Margaret pocítila nevysvětlitelnou potřebu propuknout v pláč. Uvědomila si, že rozčileně podupává nohou. Bob si toho taky všiml. Promluvil k ní konejšivým tónem.

„Margaret, Lily tě odveze do hotelu. Dej si sprchu, převleč se, zkus si hodinku pospat a ten banket večer nějak dopadne. Užiješ si to. Vaří tam skvěle. A co se týče těch ostatních věcí... Zůstanu nablízku a budu ti radit, co ty na to?“

Pohlédla na něj téměř s povděkem a pokusila se o úsměv. „Jasně. Děkuju.“

Klid jí však dlouho nevydržel. Když dorazila k autu a spatřila Lilyin zachmuřený výraz, nálada byla tatam.

IV

Li vešel zadním vchodem pro personál do hotelu Ťing-tchan na třídě Ťien-kuo-men-nej. Mladý vrátný ho pozdravil kývnutím hlavy. Li pokračoval dveřmi do kuchyně v přízemí a pohledem hledal Jung-liho. Nikde poblíž ho nezahlédl. Kuchaři právě

sekali zeleninu a chystali marinády, porcovali kuřata a podlévali kachny před pečením.

Li zastavil jednu z číšnic. „Kde je Ma Jung-li?“

Pokynula hlavou směrem ke dveřím. „V restauraci.“

Li přešel ke dveřím, pootevřel je a skulinou nakoukl dovnitř. Jung-li stál u plotny a plynového hořáku za zdobenou přepážkou s čínským přístřeškem. Na sobě měl vysokou kuchařskou čepici a bílou halenu, která zdůrazňovala jeho výšku a rozložitost. V kulatém obličejí se mu zračil téměř obřadný výraz. Neprítomně se podíval směrem k zákazníkům nonstop baru Café China. Měl ten den službu v přední části restaurace, kde vařil speciality z denního menu přímo před zákazníky, kteří si je objednali. Ale nikdo zatím nechtěl nic složitějšího, takže měl příležitost na okamžik vypnout. Li ho chvíli s potěšením pozoroval a potom krátce a silně zapískal jeho směrem. Jung-li se s trhnutím otočil, a když uviděl Liho, obličej se mu okamžitě rozzářil. Rychle se rozhlédl kolem sebe, jestli ho nesleduje některý z manažerů, a pak přiběhl ke dveřím a rázně Liho zatlačil do kuchyně. „Tak co? Tak co? Rychle, povídej. Jak to dopadlo?“

Li se přestal usmívat, sklonil hlavu a pokrčil rameny. „Komisař řekl, že strana se zasazuje o potírání nepotismu ve všech jeho zrádných podobách.“

Z Jung-liho tváře se vytratilo nadšení. „To snad ne, děláš si prdel, že jo?“

Liho vážný výraz se nezměnil. „Přesně to mi řekl.“ Na chvíli se odmlčel a pak se zazubil. „Ale tu práci jsem dostal.“

„Ty parchante!“ Jung-li se po něm natáhl, ale Li couvl a šklebil se jako pominutý.

„Hej!“ zvolal Jung-li na celou kuchyň. Všichni zvedli hlavy. „Velký Li povýšil v práci!“ Vzal do rukou dvě nerezové naběračky a za chůze s nimi bubnoval o zavěšené hrnce a pánve. Zaměstnanci zajásali a poté začali tleskat. Li zčervenal, rozpačité

kroutil hlavou a u toho se dál křenil jako pitomec. Jung-li došel na konec řady. „Tak až vás příště seberou policajti,“ zahulákal, „můžete jim říct — víte, kdo já jsem? Jsem kámoš velkého Li Jena. A oni od vás hned dají pracky pryč.“ S rozjařeným výrazem ve tváři se usmál na svého přítele a obradně došel uličkou k němu. Vzal jeho tvář do dlaní a políbil ho na čelo. „Gratuluju, kamaráde.“ Pak se objali a tím si vysloužili další potlesk od personálu.

Byli nejlepšími přáteli hned od prvního dne na univerzitě státní bezpečnosti, od něhož uběhlo skoro patnáct let. Dvě spřízněné duše, které si okamžitě padly do noty. Dva věční ztřeštěnci. Li se málem nepřenesl přes to, že Jung-li skončil se studiem během posledního ročníku. Jeho výsledky se horšily přímo úměrně tomu, jak rostla jeho záliba v běhání za ženami, vymetání karaoke barů a životním stylu, který si nemohl dovolit. V tom se nejvíc lišili. Li svou kariéru stavěl vysoko nad své potěšení, zatímco pro Jung-liho neexistovalo nic jiného než zábava. Takže když se mu naskytla příležitost vyučit se šéfkuchařem v čínsko-americkém podniku, okamžitě po ní skočil.

„Platí fantasticky,“ řekl tehdy Li Jenovi. Ve srovnání s nuznými poměry čínských studentů to tak opravdu bylo. Ani teď, když ho povýšili, neměl Li vyšší příjem než jeho přítel. Jung-liho školení zahrnovalo lekce angličtiny, šest měsíců praxe ve švýcarském hotelu, kde se učil, jak připravovat a podávat evropské jídlo, a nakonec tři měsíce ve Spojených státech, kde měl zjistit, jak mají Američané rádi svůj steak. Tam se také naučil, jak plně uspokojit své hédonistické choutky. Zpátky se vrátil se závislostí na americkém jídle a deseti centimetry kolem pasu k tomu. Li a Jung-li se v mnoha ohledech odcizili, jejich cesty se rozešly velmi rozdílnými směry a jejich přátelství bylo postavené spíše na společné minulosti než na přítomnosti. Na vřelosti to však jejich vztahu nic neubralo.

„Dobrá.“ Jung-li si sundal čepici a hodil ji jednomu z kuchařů, který ji hbitě zachytil. „Dnes večer to spolu oslavíme.“

„Vždyť pracuješ.“

Jung-li zamrkal. „Podnikl jsem jistá předběžná opatření pro případ, že to dopadne dobře. Kluci čekají, až jim zatelefonuju, a máme rezervaci v Quanjude.“

„Kluci?“

„Stará parta. Tak jako dřív.“ Vybavila se mu jakási vzpomínka a trochu mu povadl úsměv. „Loty tam nebude. Víím, že bys nesouhlasil.“

Li se začal ohrazovat. „Hele, Jung-li, nejde o to, že bych nesouhlasil...“

Jung-li ho přerušil. „Dnes večer o tom nebudeme mluvit, kámo. Jo?“

Kratičká roztržka skončila stejně rychle, jako začala. Náhodný pozorovatel by ji nejspíš ani nepostřehl. Jung-li se opět přátelsky zazubil. „Dneska tě opijeme.“

V

Margaret byla dost překvapená, když zjistila, že bar je téměř vy-
lidněný, s výjimkou staršího plešatícího muže, který se na opač-
né straně místnosti věnoval velké sklenici skotské a namátkou
listoval stránkami deníku *International Herald Tribune*. Potom
co se osprchovala a převlékla, se Margaret cítila o dost lépe. Na
náladě jí přidala i nečekaná přepychovost hotelu. Postavili ho
v padesátých letech, aby měli kde ubytovat ruské „odborníky“.
Obrovská žulová stavba byla tedy pozůstatkem nejisté spolu-
práce mezi Čínou a stalinským Ruskem. Leštěná mosaz, draci
z bílého mramoru pod zakroucenými zelenými římsami pod-
píranými rudými sloupy. Margaret se převlékla do chladivých
letních šatů z bavlny a fénem si vysušila vlasy. Ty se jí teď volně

vlínily přes ramena. Ještě než opustila svůj pokoj, prohlédla se v zrcadle. Když si na mírně pihovatou, světlou pokožku nanášela make-up, všimla si, že se jí kolem očí, pod nimiž teď měla tmavé kruhy, začínají dělat drobné vrásky. A v ten okamžik se jí vybavila bolestná vzpomínka na události posledních osmnácti měsíců a jejich zničující dopad na její život. Díky únavě a cizímu, matoucímu prostředí Číny se jí poprvé povedlo na nějakou dobu zapomenout. Teď se však vrátily jako nepříjemná pachut' nedávno snědeného špatného jídla. Potřebovala se napít.

Barmanka odpočívala u pultu, na straně zákazníků. Na opačném konci postávali dva mladíci. Po Margaretině příchodu okamžitě ustali v konverzaci. Když se usadila na jednu z vysokých barových židlí, barmanka jí podala nápojový lístek. Margaret jí ho vrátila, aniž by ho otevřela. „Vodku s tonikem, s ledem a citronem.“

Muž ve vzdáleném rohu místnosti vzhlédl. Zaujal ho její hlas. Složil noviny, kopl do sebe zbytek skotské a zamířil k baru. Byl malý a podsaditý, jen o trochu vyšší než Margaret. Otočila se k němu a spatřila člověka s povadlým obličejem, neznatelnými čelistmi a hlubokými vráskami v tučných tvářích. Měl opuchlé, krví podlité oči. Zbytek šedivých vlasů mu držel přilepený k hlavě jakýmsi navoněným olejem, který útočil na Margaretiny čichové buňky. Nepříjemně se usmál a Margaret i přes zápach brilantiny ucítila alkoholový opar, který mu vyšel z úst. „Připíšte to na můj účet,“ řekl s nezaměnitelným kalifornským přízvukem.

„To rozhodně nemusíte,“ odpověděla Margaret odtažitě.

„Ne, trvám na tom.“ Vrhł pohled na jednoho z barmanů. „A dejte mi další skotskou.“ Potom se znovu zaměřil na Margaret. „Příjemná změna, slyšet někoho mluvit rodnou řečí.“

„Vážně? Myslela jsem si, že se v tomhle hotelu schází lidé z celého světa.“ Přesně to se dočetla a kvůli tomu si hotel také

vybrala. Když vztahy mezi Čínou a Ruskem ochladly a ruští „odborníci“ odjeli, z hotelu Friendship se stalo útočiště pro „odborníky“ všech národností a nedávno i místo, kde se scházeli emigranti, kteří upřednostňovali angličtinu před čínštinou.

„Bývávalo,“ řekl se znatelnou hořkostí v hlase. „Víte, jak to chodí. Některá místa po roce vycházejí z módy. A všichni ti úžasní lidé se posunou dál.“ Margaret neunikla zášť, se kterou to pronesl. „Ale neřekl bych, že mi někdo z nich chybí. Všechno hezké se časem okouká, nemyslíte?“ Její názor ho však nezajímal, takže pokračoval bez přerušování dál. „Člověk nepotřebuje víc než stálý přísun whisky. Osamělý piják se pak může z tamtoho tichého rohu bavit tím, jak se nová čínská smetánka honí za postavením. Jinak já jsem McCord. J. D. McCord.“ Natáhl k ní ruku a jí nezbylo nic jiného než se s ním pozdravit. Čekala, že bude mít ochablou a vlhkou dlaň. Stiskl jí ruku silněji, než by se slušelo, a jeho dotek byl tak chladný, až se jí téměř zdálo, že sáhla na hada. „A vy jste?“

„Margaret Campbellová.“ Choval se tak slušně, že ho nemohla jednoduše odbýt. Nemohla ani utéct, protože před ní právě přistála vodka s tonikem, kterou si nechal napsat na svůj účet.

„Takže, Margaret Campbellová, co vás přivedlo do Pekingů?“

Nezbývalo jí než odpovědět. Dopřála si pořádný doušek vodky a téměř okamžitě na sobě pocítila její účinek. „Šest týdnů budu přednášet na Lidové univerzitě státní bezpečnosti.“

„Vážně?“ prohlásil McCord užasle. „A co přednášíte?“

„Forenzní patologii.“

„Páni! To znamená, že se živíte rozřezáváním lidí?“

„Jenom těch mrtvých.“

Zašklebil se. „Tak to jsem před vámi na nějakou dobu v bezpečí.“ Margaret se na velice krátký okamžik zamyslela a představila si, jak mu kotoučovou pilou odřezává vršek lebky a sleduje jeho zkažený, alkoholem nasáklý mozek na nerezovém podnose.

Postavili před něj skotskou. Pořádně si přihnul. „Takže... jste zrovna dorazila?“ Přikývla a napila se vodky. „To by vám někdo měl ukázat, jak to tady chodí.“

„Myslíte třeba sebe?“

„Jasně. Žiju tady už skoro šest let. Docela se tu vyznám.“

„Vy tady žijete už šest let?“ Pomyšlení, že někdo by mohl bydlet takovou dobu v hotelu, ji zaskočilo.

„Kdepak, v hotelu Friendship nebydlím. Sem chodím jen pít. Moje firma mě ubytovala v Ťing-tchanu, na opačné straně města. Okupují to tam Japončici. Ty fakt nemůžu vystát. Ale tam bydlím jen poslední dva roky. Předtím jsem byl na jihu.“ Zakroutil hlavou, aby setřásl nějakou nepříjemnou vzpomínku, která se mu vybavila. „Přijít sem bylo jako umřít a dostat se do nebe.“ Rychle před sebe natáhl ruku. „Ale skalpel vytahovat nemusíte. Opravdu jsem neumřel. To byla jen metafora.“

„Přirovnání,“ opravila ho.

„Když to říkáte.“ Nalil do sebe zbytek skotské. „Tak jo. Můžu vás pozvat na večeři?“

„Obávám se, že ne.“

Nijak ho to nerozhodilo. Zazubil se. „Hele, mně nevadí, když ze sebe ženská dělá nedostupnou. Baví mě lovit.“

Margaret dopila vodku. Hřejivý pocit z alkoholu jí dodal kuráž. „Nedělám ze sebe nedostupnou. Prostě nejsem k dispozici.“

„Myslíte dnes večer? Nebo napořád?“

„Obojí.“

Chvilí přemýšlel a potom přistrčil prázdnou sklenici k barmanovi. „Dolej mi. Chcete další?“ Zavrtěla hlavou. „Můžu se zeptat, kde dnes večeříte?“

„Ona jíst na banket,“ promluvila Lily, jež se vedle nich najednou objevila. „A my pozdě,“ obrátila se k Margaret, která ji snad poprvé za tu dobu viděla ráda.

„Tak banquet, jo? Nebude to náhodou v Quanjude Roast Duck?“

Margaret to zarazilo. „Jak to víte?“

„Protože tam hostí všechny, od amerického prezidenta až po prostou forenzní patoložku. Užijte si to.“ Zvedl sklenici a zhluboka se napil. To už ale Lily vyváděla Margaret z místnosti pryč.

„Ty ho znát?“ zeptala se rozhořčeně.

„Ne, neznám ho. Teď jsem ho potkala. Kdo to je?“

„McCord. Všichni v Pekingu znát McCord. On pracovat pro čínská vláda, mít *kuan-si*, veliké konexe. A platit čínským dívkám za...“ Najednou se odmlčela a bylo vidět, že je v rozpacích. „Za... něco, co mu jiná nechtít dát.“

„Prostitutky? Spí s prostitutkami?“ Margaret byla znechucená.

Lily stáhla rty. „A my mu za to nemoc nic udělat.“

VI

Restaurace Quanjude Roast Duck stála na ulici Čchien-men Ta-tie, přímo na jih od náměstí Nebeského klidu. Šlo o rušnou obchodní část města se všemožnými prodejny, jež nikdy nezavíraly. Ulice byly zaplněné večerními zákazníky a dělníky, kteří se prodírali davem, aby se před příchodem domů navečeřeli v některém z nepřeborného množství západních nebo čínských bufetů. Stranou hlavní ulice stál shluk *chu-tchungů*, ve kterém se tísnily stánky se zbožím a jídlem, ověšené rudými lucernami. Za každou výlohou svítily neonové nápisy v čínštině. BMW se propletlo hustou dopravou, projelo kolem části Quanjude s rychlým občerstvením (kde byly jednou ze specialit kachní hamburgery) a zahrulo do průjezdu, na jehož zdech visely velké zasklené fotografie světových vůdců, kteří si na nich cpali do úst pečenou kachnu. Bob čekal na parkovišti. Nervózně postával

pod lucernami u dveří a sledoval hodinky. Margaret vystoupila ze zadního sedadla BMW, Bob ji hned vzal za rameno a spěšně ji vedl do otáčivých dveří.

„Jedeš pozdě,“ zasykl.

„To je možné, ale moje chyba to není. Auto mě nabralo, auto mě vyhodilo.“

„Dobře, dobře.“ Sebevědomě se kolem sebe rozhlédl. Přízemí restaurace bylo plné. Tucty stolů se táhly donekonečna. Na nich kuchaři ve vysokých čepicích krájeli právě upečené kachny, které personál přivážel na vozících z kuchyně. „Poslouchej, ještě než půjdeme nahoru, měla bys vědět pár věcí.“

„O tom nepochybuji,“ řekla se zjevnou ironií v hlase. I když byla pořád unavená, díky vodce chytila druhý dech.

Přešel její tón bez povšimnutí a táhl ji dál od dveří. „Tvoje místo je po pravé ruce tvého hostitele — tím je profesor Ťiang. Nesedej si, dokud ti neukáže, kam se máš posadit. Pronese přípitek a přivítá tě v Pekingu. Ty mu odpovíš přípitkem a poděkuješ mu za jeho štědrost.“ Margaret se cítila jako zlobivá holka, kterou někdo plísni za společenské omyly, kterých se předtím dopustila, a poučuje ji, aby nedošlo k dalšímu faux pas. Upřela pozornost na podlouhlé okno do kuchyně. Na druhé straně se pekly kachny zavěšené v obrovských pecích, ve kterých se topilo dřevem. „Většinou se podávají čtyři chody. Nech si od něj na začátku párkrát naservírovat jídlo a potom mu řekni, že dál už to zvládneš sama. Hůlkami jíst umíš, ne?“

Povzdechla si. „Jasně.“

„Dobře. Až si budeš nabírat ze společných táců, otoč hůlky a použij jejich opačný konec. Abych nezapomněl, není příliš vhodné, když ženy moc pijí. Tak si jen párkrát usrkní u přípitků a zbytek nech stát, rozumíš?“

Margaret přikývla, ale vůbec ho neposlouchala. Pozorovala vitrínu, v níž byla vystavená podepsaná fotografie George Bushe

staršího s plnými ústy pečené kachny. Když ho požádali o podpis, nejspíš nejdřív naškrábal své jméno a pak ho napadlo, že by měl připojit něco pochvalného o restauraci. „Skvělé jídlo. Děkuji mnohokrát,“ napsal tehdy. Oslnivý jako obvykle, pomyslela si Margaret.

„Další věc. Nemluv o práci, pokud s tím nezačnou oni sami. A nediv se, kdyby ti pokládali... ehm, osobní otázky.“

Zamračila se. „Jaké osobní otázky?“

„Kolik vyděláváš, kolik jsi zaplatila za byt v Chicagu a podobně.“

„Po tom jim ale nic není!“

„Panebože, Margaret, to jim neříkej. Když opravdu nebudeš chtít odpovédět, zkus z toho udělat vtip. Řekni něco jako... ‚Slíbila jsem tátovi, že si to nechám pro sebe.‘“

„Z toho se rozhodně potrhají smíchy.“ Měla zvláštní pocit lehkosti. Jako by vše kolem ní byl jen sen.

„Už bychom měli jít nahoru.“

Po cestě ke schodišti si Margaret všimla skupiny zhruba osmi mladých mužů, kteří seděli nad půllitry piva u stolu, na němž obsluha krájela dvě kachny zároveň. Kromě cigaretového kouře se od stolu nesly salvy hurónského smíchu. Bylo to zvláštní, ale Margaret jeden z nich připadal povědomý. Nepříliš pohledná hranatá tvář s plochým vojenským sestřihem na hlavě. Zachytila jeho pohled a pak jí to došlo. Byl to ten vzteklý cyklista, se kterým se odpoledne srazili. K jejímu úžasu se usmál a zamával. Bob mu také zamával a Margaret si uvědomila, že mužův pozdrav nebyl určen jí. „Ty ho znáš?“ zeptala se Boba, když šli nahoru po schodech.

„Jasně. Studoval na univerzitě. Dávno předtím, než jsem přijel. Ale občas se tam objeví a přednáší. Li Jen. Jeden z nejbystřejších detektivů v Oddělení jedna.“

„Oddělení jedna? Co to je?“

„Policejní oddělení, které se zabývá vážnými zločiny. Patří pod městskou policii, ale věnuje se jen velkým věcem — vraždám, ozbrojeným loupežím a tak.“ Odmlčel se. „Proč se ptáš? Znáš ho?“

„Ne. Ne tak docela. Tak trochu jsme do něj narazily, když jsme tě jely vyzvednout.“ Když došli nahoru, otočila se, ale Li Jen byl plně zaujatý historkou, kterou vyprávěl mladík s kulatým obličejem po jeho boku. Od stolu se ozval další výbuch smíchu.

Horní patro restaurace byla v podstatě galerie, z níž se dalo shlížet do prostoru pod ní. Dlouhé zelené lampy visely na vysokém stropě jako obří slzy. Na druhé straně místnosti čekali u kruhového stolu jejich hostitelé. Profesoři Ťiang, Tchien a Paj, doktorka Mu, pan Cchao a jejich partneři. Byla tam i Veronika, která měla tytéž šaty jako odpoledne. Prošli formálním a zdoluhavým procesem seznamování a zdravení. Manžel doktorky Mu měl dlouhé vlasy sčesané dozadu a malý úhledný čtvereček vousů na bradě. Mezi všemi těmi čerstvě ostříhanými a hladce oholenými hosty vypadal nezvykle. Příjemně se na Margaret usmál a vytáhl krabičku cigaret. Jednu jí nabídl.

„Nekouřím, děkuji,“ odpověděla.

Pokrčil rameny. „Nebude vám vadit, když si zakouřím já?“

Bob vypadal dost napjatě. Margaret se usmála. „Hřebíček do vaší rakve.“

„Promiňte?“

„Viděla jsem na vlastní oči, co to s plícemi udělá.“

Vypadal trochu zmateně, ale cigaretu si zapálil i tak. Profesor Ťiang promluvil a Veronika překládala. „Profesor Ťiang říká, že my měli posadit.“

Profesor stál u svého místa a naznačil Margaret, aby se posadila po jeho pravici. Nejdřív si sedla ona, potom on a nakonec všichni ostatní. Zatím šlo vše podle plánu. Číšnice přinesla

malé porcelánové pohárky s jakousi čirou, zapáchající lihovinou a před každého hosta jeden postavila. „*Mao tchaj*,“ pronesl k ní Bob z protější strany stolu. „Vyrábí se z čiroku. Má to kolem šedesáti procent, tak buď opatrná.“

Profesor Ťiang zvedl svůj pohárek a pronesl dlouhý přípitek, který Veronika stroze přeložila jako: „Vítejte v Pekingu, vítejte na Lidové univerzitě státní bezpečnosti.“ Všichni zvedli své pohárky, zamumlali „*kan pej*“ a upili pálenky, která chutnala stejně, jako byla cítit. Margaret nápoj s obtížemi polkla a cítila, jak ji pálí v útrobách. Potom si vzpomněla, že je řada na ní, a řekla jim, jakou jí je ctí být tu s nimi a že by ráda připila na štědrost svého hostitele, profesora Ťianga. Veronika to tlumočila a profesor přikývl, očividně potěšen. Všichni opět pozvedli své pohárky. „*Kan pej*.“ Všimla si, že muži je tentokrát vypili najednou, zatímco ženy v nich jen smočily rty. Kruci, pomyslela si, když to do sebe kopnu, bude to jednodušší než uskrávat a pořád cítit tu chuť. Zvrátila hlavu, vyprázdnila celý pohárek a pak ho s prásknutím položila před sebe. Chvilí měla pocit, že omdlí. Potom si pomyslela, že umře na udušení. Její plíce se odmítaly nadechnout. Všichni hosté na ni upírali pohled. Byla si jistá, že se jí tvář zbarvila do fialova. Potom se konečně nadechla a usmála se, jako kdyby se nic nestalo. Cítila neodolatelnou touhu projevít bolest, která ji spalovala od krku až k žaludku. Manžel doktorky Mu se škodolibě usmíval. Krátce zatleskal. „Bravo,“ prohlásil. „Hřebíček do vaší rakve.“ To ji rozesmálo a také všechny ostatní u stolu. Kromě Boba, jehož pohledu se Margaret snažila vyhýbat.

Bolest odezněla, účinky *mao tchaj* se smísily s účinky vodky a s čtyřiaadvaceti hodinami bez spánku a Margaret se cítila v euforii. Když nastal čas na objednávku pití, řekla si o pivo. Potom se na stůl začalo nosit jídlo. Celý proces vyvrcholil rozkrájením tří kachen. Jednotlivé kousky si každý namočil do

omáčky *hoisin* a poté zabalil do tenoučkových palačinek společně s proužky jarní cibulky, kousky okurky a čerstvě rozemletým česnekem. Bylo to vynikající.

Zdvořile se jí ptali na cestu a hotel. Ona se jich ptala na rodinu a bydlení. Čím víc vína a piva vypili, tím neformálnější byl jejich hovor a tím osobnější byly jejich otázky. Pan Cchao se naklonil přes stůl a řekl: „Mám za to, že forenzní patologové v USA jsou celkem dobře placeni.“

Veronika jeho otázku přeložila ostatním a Margaret odpověděla. „Všechno je relativní, pane Cchao. Jsem si jistá, že v porovnání s čínskými platy by to tak mohlo působit. Ale je potřeba vzít v úvahu, že životní náklady ve Spojených státech jsou mnohem vyšší.“

Pan Cchao přikývl. „A kolik tedy vyděláváte, doktorko Campbellová?“ I přes Bobovo varování byla Margaret zaskočena tím, jak osobní a přímá ta otázka byla.

Doktorka Mu něco prohlásila a všichni u stolu se zasmáli. Veronika tlumočila: „Doktorka Mu říkat, že když víno dovnitř, pravda ven.“

Margaret si pomyslela, že když to chtějí tak vědět, řekne jim to. „Vydělávám kolem osmdesáti pěti tisíc dolarů za rok.“

Následovalo ticho, během kterého mohla téměř slyšet, jak se jim v hlavách rozběhly výpočty. Rozšířily se jim oči, poklesla brada a nebylo pochyb, že byli opravdu v šoku z obrovského bohatství, jímž oplývala ta *jang-kuej-c'*, které platili večeri. Margaret v ten okamžik litovala, že jim neřekla tu historku o slibu, který dala svému otci.

Na stůl dorazil chutný kachní vývar a potom i obrovský tác s rýží. Margaret dopila pivo a trochu rýže si nabrala. Manžel doktorky Mu se jí během toho zeptal: „Takže vy jste forenzní patologka, doktorko Campbellová?“

„Přesně tak.“

„A máte nějakou, ehm, konkrétní oblast, ehm, specializace?“

„Jistě. Spálená těla.“ Rozhlédla se po jejich dychtivých tvářích. Čekali, že bude pokračovat. „Oběti, které zemřou při požárech. Když jsem se ještě zaučovala, dělala jsem asistentku jednomu z patologů, kterého povolali do města Waco v Texasu, aby pomohl identifikovat těla, víte, všechny ty oběti požáru. Myslím, že mě to začalo zajímat právě tam. Nejlegračnější na tom je, že když jsem s pitvami spálených těl začínala, zápach uškvareného masa jsem cítila ještě celé dny poté. Ale teď už ho vůbec nevnímám.“ Nabrala si do úst hrstku rýže a všimla si, že všichni kolem stolu pokládají hůlky.

Veronika, která překládala, najednou zbledla. Rychle vstala. „Omluvte mě,“ řekla a zmizela směrem k toaletám.

„Mohla bych vás poprosit o další pivo?“ požádala Margaret číšnici.

„A já si dám velkou skotskou.“ Všichni upřeli zrak k nově přichozímu. McCord si vzal židli a přitáhl si ji k jejich stolu. Málem se neudržel na nohou a měl zarudlý obličej. „Je báječné vás tu potkat,“ zazubil se lascivně na Margaret a posadil se. „Dobří lidé, nebude vám vadit, když si s vámi dám digestiv?“

Odpovědí mu byly jen kamenné tváře hostů. Pan Cchao se naklonil k profesorovi Ťiangovi a něco mu pošeptal. Ten svůj vztek skryl krátkým příkývnutím. Bob se dlouze a přísně zahleděl na Margaret. Pokrčila rameny. McCord se k ní naklonil. „Tak co, Margaret Campellová, jak vám chutnala pekingská kachna?“

Pan Cchao obešel stůl, sklonil se k McCordovi a zašeptal mu do ucha něco, čím ho popudil. „No sakra! To ale není moc pohostinné.“

Bob vstal a chytil ho za paži. „Myslím, že jste dnes pil přes míru, doktore McCorde.“

McCord se vykroutil z jeho sevření. „Jak můžete sakra vědět, kolik jsem toho vypil?“

Margaret zatahala Boba za rukáv. „Kdo to je?“ zašeptala.

„Já myslel, že to víš ty,“ odsekl chladně. „Zdá se, že tě zná.“ Zakroutila hlavou. „Snažil se mě sbalit v hotelu.“

„Řeknu vám, kdo jsem,“ vložil se mezi ně McCord. „Jsem ten, kdo krmí tuhle podělanou zemi.“

Pan Cchao se podíval na profesora Ťianga a bezradně pokrčil rameny. Profesor Ťiang přikývl a pokynul mu, ať se posadí. Bob řekl: „Doktor McCord se podílel na vývoji čínské superryže. Možná jsi o tom slyšela. Začali ji pěstovat tak před třemi lety. Od té doby se výnos zvýšil tak o... padesát procent?“

„O sto,“ opravil ho McCord. „Je nezničitelná. Odolná proti nákaze, herbicidům, hmyzu. Proti všemu, na co si vzpomenete. To já jsem ji tak vyrobil.“

„A určitě taky chutná tak, jak vždycky chutnala,“ prohlásila Margaret pochybovačně.

„To mi řekněte vy. Zrovna ji jíte.“ McCord se zazubil, když viděl, jak se Margaret natáhla pro misku.

„Možná byste si měl taky posloužit. Třeba by to nasáklo alkohol.“

Zasmál se. „Já na to ani nesáhnu.“

Číšnice přinesla jeho whisky a Margaretino pivo. Margaret sledovala, jak do sebe sklenici nalil, a i přes únavu a opojení alkoholem se jí začaly vybavovat nějaké vzdálené vzpomínky spojené s věcmi, na které by raději zapomněla. „McCord,“ řekla. „Doktor James McCord.“

„V celé své kráse.“

„Nevyrazili vás náhodou... jak se to jmenovalo... z Boyce Thompson Institute na Cornellově univerzitě? Zhruba před šesti lety.“

McCordův výraz potemněl. „Banda blbců!“

„Testoval jste v terénu geneticky upravené plodiny bez souhlasu federálního Úřadu pro ochranu životního prostředí. Nějak tak to bylo, nepletu se?“

McCord praštil pěstí do stolu. Všichni nadskočili. „Předpisy na hovno! Svazovaly nás tak, že jsme se nemohli pohnout z místa. Papírování, byrokracie, to všechno trvalo tak dlouho, že než bychom dostali povolení k testování v terénu, celý svět by to už začal pěstovat.“ Vzal do ruky misku rýže. „Tohle. Tohle jsme klidně mohli pěstovat. Nebo pšenici. Nebo kukuřici. Mohli jsme krmit planetu. Místo toho je potřeba letět až do země třetího světa, jako je Čína, aby někdo sdílel vaši vizi.“

Ti Číňané kolem stolu, kteří rozuměli angličtině, se viditelně pohoršili, když Čínu označil jako „třetí svět“.

„Takže váš výzkum dotovala Čína?“ vyzvíдалa Margaret.

„To ne. Jen to umožnili. Peníze do toho narval můj zaměstnavatel, Grogan Industries. Stará dobrá investice s vysokým rizikem. Udělali s Čínou dohodu. Zvláštní partáci, že? Ale můžu vám říct, že jackpot vyhráli oba.“

„Jak to?“

„To je zřejmé, ne? V Číně žije čtvrtina světové populace. Poprvé v jejich historii se zvládnou sami nakrmit. Kruci, teď pěstují tolik rýže, že ji začali vyvážet.“

„A co Grogan Industries?“

„Mají patent na moje dílo. Příští rok budou mou rýži zavádět po celé Asii.“

Margaret o Grogan slyšela. Byla to nadnárodní biotechnologická společnost se sídlem v USA, která proslula nemilosrdným zneužíváním farmaceutického trhu v zemích třetího světa.

„A určitě není pochyb, že ty nejchudší země — ty, co to potřebují nejvíc — se k tomu dostanou jako poslední. Vsadila bych se totiž, že vaše technologie nebude úplně nejlevnější, co říkáte, doktore McCorde?“

„Hej!“ vyhodil rukama do vzduchu v obranném gestu. „Já za to nemůžu. Výhradním posláním vědce je pracovat pro dobro lidstva.“ Zašklebil se. „Nebo něco takového. Ale peníze hýbou světem.“

„Jo, peníze a osobní zájmy, které politiky a vlády nutí k tomu, aby nezavedli rozumná omezení pro práci lidí, jako jste vy.“ Margaretin zápal se rodil z let nepřetržitých sporů a diskuzí a teď vybulával na povrch a přinášel s sebou vidinu bolestných vzpomínek.

McCorda její vehemence zjevně zaskočila. Ostatní kolem stolu seděli v užaslém tichu. Prvotní rozhořčení z narušení banketu nahradil zájem o podívanou na dva *jang-kuej-c'*, kteří se utkali ve slovní přestřelce. Když se zmatená Veronika vrátila ke stolu, Bob se nenápadně vytratil.

„Rozumná omezení? Co je na nich rozumného?“

„Jsou rozumná, protože brání povýšeným vědcům s božským komplexem vypouštět geneticky upravené materiály do prostředí, aniž by měli sebemenší představu o tom, jaké by to mohlo mít dlouhodobé následky.“

„Následky jsou zřejmé. Dlouhodobé i všechny ostatní. Nakrmí se spousta hladových lidí.“

„Ale za jakou cenu? Jak jste vyvinuli tuhle ‚superrýži‘, doktore McCorde? Vpravili jste do ní insekticidní, antifungální a antivirové geny?“

Byl opravdu zaskočen rozsahem jejích znalostí. Potom si vzpomněl. „Ale jistě, vždyť jste doktorka, že? Jsem rád, že se ptáte.“ Opět se uvolnil. „Samozřejmě chápu, že nejste odbornice na genetiku, takže vám to vysvětlím tak, abyste to pochopila.“ Zatnul ruku v pěst a vystrčil malíček. „Představte si, že můj malíček je virus,“ řekl. Potom se oplzle usmál. „Nebo byste si to možná mohla představit jako něco, co je vám mnohem bližší — třeba jako penis.“ Veronika zrudla v obličejí a pan Cchao a manžel doktorky Mu sklopili zrak ke stolu.

„Raději zůstaňme u toho malíčku,“ odvětila Margaret, „protože váš penis stejně není o moc větší.“

Zazubil se. „Sledujte. Můj malíček představuje penis a ten představuje virus, který vložím do rýže. Chápete? Teď si představte, že si na penis natáhnu gumu.“ Nato sjel ukazovákem a palcem druhé ruky po celé délce malíčku. „To je proteinový obal viru. A co je virus jiného než gen s proteinovým obalem?“

Margaret přikývla. „Rozumím.“

McCord pokračoval. „No a do toho obalu přidám fragmenty genů, které chci vpravit do rýže — to, díky čemu bude odolná proti nákaze a hmyzu. Vložíme ten virus do rýže, stejně jako bychom vložili penis do vagíny. Jen s tím rozdílem, že jakmile pronikneme dovnitř, ta guma se sesmekne a pošle moje fragmenty genů do všech správných míst, jako kdyby spermie oplodnila vajíčko.“ Spokojeně se opřel a dopil zbytek whisky.

Margaret byla vzteky rozpálená do běla. „Takže se vám ve výsledku podařilo nakazit celou čínskou úrodu rýže virem.“

McCord nadšeně přikývl. „Jistě. Ale neškodným rostlinným virem. Sakra, vždyť ty věci jíme v jednom kuse. A virus je ten *nejlepší* nositel genů. Virus má v životě totiž jediný úkol a tím je reprodukce. Takže vpraví geny do každé buňky a bingo! Právě jsme pomohli matce přírodě odvést lepší práci.“

Margaret zakroutila hlavou. „Nechce se mi ani věřit, že když jste tu věc začali vyrábět, mysleli jste si, že jste někde na stejné úrovni jako ‚matka příroda‘. Ježíši Kriste, McCorde, zasahujete do miliardy let evoluce. Nemůžete mít ponětí, jakou zrudnost vypouštíte do světa.“

„Doktore McCorde,“ ozval se najednou přátelský hlas a na jeho rameno dopadla velká ruka.

Margaret vzhledla a spatřila Boba s Li Jenem a jeho rozesmátým přítelem, se kterým seděl u stolu o patro níž. Byl to právě

on, kdo tak bujaře pozdravil McCorda. McCord k němu zvedl zmatený pohled.

„Co... Kdo sakra jste?“

„Ma Jung-li, šéfkuchař z Ťing-tchanu. Nepamatujete si na mě? Lotyin dobrý přítel. Čeká na vás v zadní části hotelu.“ Usmál se a spiklenecky zamrkal.

„Vážně? To jsem nevěděl.“

„Říkala, že jste domluvení.“

„Fakt? Ježíši, já si to vůbec nepamatuju.“

Jung-li ho téměř zvedl ze židle. „Pojďte, seženeme vám taxi. Chcete snad nechat Loty čekat?“

„To ne, sakra.“

Jung-li ho odvedl ke schodišti. Bob a Li si podali ruce. „Děkuji, Li Jene. Jsem vám zavázán.“

Li se usmál. „Bylo mi potěšením.“ Kývl na pozdrav profesoru Ťiangovi a vyměnili si pár slov. Posunkem hlavy se pozdravil i s ostatními kolem stolu. Pak mu padl zrak na Margaret. Z jeho pohledu byla cítit taková zášť, že Margaret okamžitě zrudla a v rozpacích sklopila oči. V tu chvíli z celého srdce litovala, že přijela do Číny. Když opět vzhlédla, detektiv už byl pryč. Kolem stolu se rozhostil šum konverzace. Bob si k ní přitáhl židli.

„To nebyl úplně nejpříznivější začátek,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Já jsem ho sem nezvala,“ řekla.

„Ale neměla ses s ním tak dohadovat.“

„Ani bych nemusela, kdyby kdokoliv z vás měl trochu kuráže a poslal ho pryč.“

„To jsme nemohli!“ Bob si musel dávat pozor, aby moc nezvýšil hlas. Naklonil se k ní a tiše pokračoval. „McCord má ve městě konexe. Celý ten jeho rýžový projekt měl podporu Pchang Siao-šenga, bývalého ministra zemědělství, současného člena

politbyra — národního hrdiny. To Pchang přesvědčil vedení, aby uzavřeli dohodu s Grogan Industries, a Pchang za to také sklídl všechnu slávu. Je to horký kandidát na příštího vůdce lidové republiky.“ Bob se odmlčel a zhluboka se nadechl. „A s takovými lidmi si nikdo nezahrává, Margaret.“

* * *

Li a Jung-li vyvedli mráкотného McCorda průjezdem z restaurace na ulici. Venku už byla tma. Na parkovišti vyčkával rikša. Když je zahlédl, zpozorněl, zhodnotil situaci a potom se vrátil k podřimování. Doprava ve městě neustala, ulice byly pořád přeplněné a zalité světlem neonů a vozidel. Li zamával na klimatizované taxi, ale už bylo plné a jen prosvištělo kolem. Otočil se k Jung-limu a zašeptal: „Bude dost zklamaný, až zjistí, že na něj Lotos v hotelu nečeká.“

Jung-li pokrčil rameny. „Zavolám jí. Ona se o něj postará.“

Li se nechápavě zahleděl na svého přítele. „Ty bys ji o něco takového požádal?“

„Proč ne? Ten chlap neví o světě. Rozhodně to pro ni není žádná hrozba. Poradila si s ním už dřív.“

Li zavrtěl hlavou. Věděl, že nikdy nepochopí vztah svého přítele a Loty. Zamával na další taxi, avšak v ten okamžik k obrubníku zajelo černé volvo s tmavými skly a zahradilo tak vjezd dalším vozidlům. Řidič taxi zuřivě zatroubil, ale pak se rozhodl, že mu to nestojí za dohadování, a se zaskřipěním zmizel. Z volva vystoupil vysoký řidič v uniformě a chytil McCorda za paži. „Já doktora McCorda vezmu.“

„Zpátky do hotelu?“ Jung-li byl pořád zaskočený tím, jak náhle se limuzína s šoférem objevila.

„Ne. Má schůzku někde jinde.“ Řidič otevřel zadní dveře a nevybíravě nacpal McCorda dovnitř.

„Hej, mám rande s Loty,“ protestoval McCord, protože si na jednou uvědomil, že došlo ke změně plánu. Dveře za ním zapadly a McCord zmizel za tmavými okny. Šofér usedl za volant a auto rychle vyrazilo do víru dopravy.

„Vládni auto,“ řekl Jung-li zamyšleně. „To by mě zajímalo, kam ho vezou.“

Li si jen pomyslel, že na podobné věci je lepší co nejrychleji zapomenout.

DRUHÁ KAPITOLA

I

Úterý ráno

Autobusy a cyklisté zápasili o prostor ve změti lidí a provozu, která ucpávala úzkou dopravní tepnu, ulici Čchao-jang-men Nan-siao-tie. Vedla severojižním směrem a oddělovala východní část středu města od jeho zbytku. Li po ní na kole jezdil na sever do čtvrti Tung-čcheng, kde pekingská městská policie zřídila nové operační velitelství Oddělení jedna. Poslední úsek cesty před křižovatkou s ulicí Tung-č'-men-nej byl z velké části zastíněný vysokými listnatými stromy a představoval tak vítaný únik z časného ranního horka. Li posledních pár set metrů dojel bez šlapání a vychutnával si chlad. Zastavil na rohu Tung-č'-men-nej. Mej Jüan ho pozdravila jako obvykle: „Ahoj, už jsi jedl?“

Odpověděl jí, jak bylo zvykem: „Ano, už jsem jedl.“ Pak mu začala připravovat snídani. Při důvěrném pozdravu, kterým se mezi sebou obyvatelé Pekingu rituálně vítali, nešlo vůbec o jídlo, ale o přátelství.

Li zaparkoval kolo, opřel se o zeď a pozoroval Mej Jüan při práci. Na její kulaté tváři bez vrásek a s překrásnýma mandlovýma očima bylo něco nezbedného. Tmavé vlasy s pouhými dvěma šedivými místečky nad spánky měla stažené do pevného

drdolu a zabalené do zeleného šátku. Když se usmívala, dolíčky v jejích tvářích se prohloubily; a ona se usmívala často. V tuto chvíli se soustředila na přípravu *tien ping* na plotně stánku, který stál v zadní části její tříkolky. Stánek vypadal jako napodobenina domku. Jeho šikmá růžová vlnitá střecha s drobnými zakroucenými římsami byla usazená nad posuvnými skly, jež kryla plynovou plotnu a kuchyňské suroviny. Mej Jüan vylila na plát naběračku řídkého těsta, které se po zasyčení rychle prohrálo a ztuhlo. Potom palačinku otočila na druhou stranu, rozklepla na ni vejce a rozetřela ho do tenké vrstvy. Nato placku potřela omáčkou *hoisin* a trochou chilli, posypala ji nasekanou jarní cibulkou a nadrolila do jejího středu fritovaný sníh z bílků. Potom ji čtyřikrát přeložila, zabalila do hnědého papíru a předala ji Li Jenovi výměnou za dva jüany. Spokojeně sledovala, jak se hladově pustil do horké pikantní palačinky. „Výtečné,“ řekl a utřel si z koutku úst kapku omáčky *hoisin*. „Kdybych nebydlel se strýcem, požádal bych tě o ruku.“

Srdečně se zasmála. „Jsem dost stará na to, abych mohla být tvoje matka.“

„Ale moje matka nikdy nedělala *tien ping* tak, jak to umíš ty.“

Po pravdě jeho matka *tien ping* nikdy nedělala. A kdyby se osud ubíral trochu jiným směrem, nemusela by ho dělat ani Mej Jüan. V jiné době by možná vyučovala na univerzitě nebo pracovala jako vysoko postavená státní úřednice. Li natočil hlavu, aby si přečetl název knihy, kterou měla nacpanou pod sedlem. *Meditace o první filozofii* od Descarta. Podíval se na buclaté ručky Mej Jüan, zjizvené tisícem drobných spálenin, a píchlo ho u srdce, když si představil bolest, kterou v životě prožila. Generace poznamenaná dvanácti lety šílenství známého jako kulturní revoluce. Jestli však čehokoliv litovala, nebylo to znát ani na jejím úsměvu s dolíčky, ani na jejích rozpustilých očích.

Neuniklo jí, že si knihy všiml. „Půjčím ti ji, až ji dočtu. Byl to mimořádný muž.“ Usmála se. „*Myslím, tedy jsem.*“ Nepochybně jí trvalo dlouho, než našetřila dost, aby si knihu koupila, takže její nabídka byla projevem neobyčejné štedrosti a důvěry.

„Děkuji ti,“ řekl. „Velice rád bych si ji přečetl. A určitě ti ji vrátím, až ji dočtu.“ Nacpal si do úst další kus *tien ping*. „Tak co? Už máš řešení?“

Zaculila se. „Třetí osoba v řadě musela být jeho manželka. Chtěl jsi, abych si myslela, že to byl muž.“

„To ne. Nechtěl jsem tě nijak ovlivnit. Ty ses domnívala, že to byl muž. V okamžiku, kdy ses té domněnky zbavila, ti došlo, kdo to je.“

Zavrtěla hlavou a stále se usmívala. „To nebylo moc chytré. Ale bylo to účinné.“

„Tak co pro mě máš?“ Spolkl poslední kus *tien ping* a zahodil obal do koše.

„Dva muži,“ řekla. „A tentokrát je to jednoznačné,“ zamrkala na něj. „Jeden z nich vlastní všechny knihy na světě. Díky tomu má přístup ke zdroji všeho vědění. Vědění je moc, takže je to velice mocný muž. Druhý má pouze dvě hůlky. Přesto má větší moc než ten první. Proč?“

Li se nad tím rychle zamyslel, ale žádné okamžité řešení ho nenapadlo. „Bude to muset počkat do zítřka.“

Přikývla. „Jistě.“

Zamrkal a podíval se na kapesní hodinky, které nosil v koženém pouzdře na opasku. „Musím jít. *Caj tien.*“ Nohou sklopil opěrku kola. Se zalíbením sledovala vysokou postavu v bílé košili s krátkými rukávy a černých kalhotách, jak se vrhá do víru dopravy, aby přešla přes ulici Tung-č'-men-nej. Ráda věřila, že někde v té obrovské zemi žije syn, od kterého ji odloučili před necelými třiceti lety, když ji Rudé gardy odvedly do pracovního

tábora. Dnes by byl stejně starý jako Li. Pevně doufala, že z něj vyroste i podobný člověk.

Li vyjel do mírného svahu k rohu Pej-sin-čchiao San-tchiao, kde za tichou hradbou stromů stála hranatá čtyřpatrová budova s plochou střechou, ve které sídlilo Oddělení jedna. Projel kolem tradiční otáčivé cedule před kadeřnictvím, z něhož se linul zatuchlý pach mokrých vlasů a zvuk cvakajících nůžek. Když míjel vchod, stále ještě přemýšlel nad hádankou Mej Jüan. Dvě hůlky. Byly to hůlky na jedení? To ne, jak by tomu muži dodaly moc? Byly to velké hole, kterými mohl toho druhého umlátit k smrti? A kdyby to tak bylo, proč musel mít dvě? Díky přemýšlení nad hádankou se zbavil nervozity z prvního dne v pozici zástupce velitele oddělení. Zahnul do garáže s červenou střechou a zaparkoval kolo. Po schodech ke vstupu do Oddělení jedna sešel policista v uniformě. Zamával na Liho. „Slyšel jsem tu radostnou zprávu, Li Jene. Gratuluji.“

Li se zaculil. „Nejspíš nade mnou bděli moji předkové.“ Bylo pro něj důležité, aby působil sebejistě, ale nesmělo to vypadat, že se bere příliš vážně.

Vešel dovnitř, zahnul doprava a vystoupal po schodech do čtvrtého patra. Při cestě chodbou mu gratuloval každý, koho potkal — sekretářka, další uniformovaný policista a mladý detektiv. Začínal se cítit trapně. Vstoupil do místnosti pro detektivy, ve které byli jen dva policisté, Čchü a Kao. Oba sloužili u Oddělení jedna déle než on a teď byli o hodnost nižší. Čchü zamrkal. „Dobré ráno, šéfe.“ Vyslovil slovo „šéfe“ se zjevnou ironií, ale vyznělo to spíše přátelsky než zlomyslně. Li byl u ostatních detektivů oblíbený.

„Přišel sis pro věci?“ ptal se Kao. „Určitě se nemůžeš dočkat, až se přestěhuješ do nové kanceláře, co?“

Bylo to zvláštní, ale Li si uvědomil, že nad tím vůbec neuvažoval. Instinktivně mířil ke svému starému stolu. Téměř lítostivě

se rozhlédl po přečpané místnosti detektivů plné stolů a kartoték, se zdmi polepenými upomínkami, plakáty a fotografiemi, které ukazovaly současná i stará místa činu.

„Nelam si s tím hlavu,“ řekl Čchü. „Jedno z děvčat ti dá věci do krabice a zanese ti je. Teď tě chce vidět velitel.“

Když Li vešel, velitel oddělení Čchen An-ming vstal od stolu a potřásl mu rukou. „Výborně, Li Jene. Zasloužíte si to.“

„Díky, veliteli. Přesně to taky všem říkám.“

Čchen se tomu však nezasmál. Zamyšleně se posadil zpátky do křesla a prohrabal se papíry na stole. Byl hubený, měl prošedivělé vlasy, bylo mu téměř šedesát let a pocházel z provincie Chu-nan. Kouřil jednu cigaretu za druhou a kouř mu za ty roky vyrobil zažloutlý pruh vlasů nad pravým spánkem. Měl permanentně nevrlý výraz a děvčata z písárny si vedla záznamy o dnech, kdy se náhodou usmál. „Hned ze začátku vás čeká hromada práce. Tři podezřelá úmrtí v noci ze včerejška na dnešek. Dvě z nich vypadají na vraždu, třetí by mohla být sebevražda. Spálené tělo v parku Ž'-tchan. Ještě hořelo, když ho našli. Poblíž se válel kanystr benzínu. Vypadá to, že se tím polil, usadil se mezi stromy a škrtl zápalkou. Dost bizarní záležitost. Čchien už je tam. Na místa těch dvou možných vražd jsem poslal Wua a Čaa. Měl byste zajet obhlédnout tu sebevraždu, jen pro jistotu. Potom informujte ty dva a přijďte mi říct, na co jste přišel.“

* * *

Mezi vrbami na břehu jezera se shromáždilo několik set zvědavých přihlížejících. Novinky se rychle rozšířily do blízkých obchodních ulic a zvěsti o smrti v parku skýtaly příslib dramatu; něco jako pouliční divadlo, něco, co naruší monotónnost každodenního života. Na dav muselo dohlížet téměř šedesát uniformovaných strážníků. Policisté v civilním oděvu procházeli mezi

přihlížejícími a naslouchali jejich tlachání a dohadům v naději, že zaslechnou alespoň nějakou drobnou užitečnou informaci. Z druhé strany jezera, kde se lidé tísnili ve stínu altánu, přicházelo jako žalozpěv za mrtvé naléhavé kvílení jednostrunných houslí. Zbytek parku byl vylidněný.

Li si začal razit cestu davem v tmavě modrém džípu se zapnutou sirénou a rozsvíceným rudým majákem na střeše. Lidem se moc uhýbat nechtělo. Když projížděl kolem, jejich tváře se na něj zvědavě otáčely, ale on tomu nevěnoval žádnou pozornost. Vrátilo se mu sebevědomí. Byl zpátky ve svém rajonu a dělal to, v čem byl dobrý. Nakonec zaparkoval na severní straně jezera, nedaleko prostoru, jenž vyklidili a ohraničili uniformovaní policisté. Na místě už stálo několik dalších vozidel, včetně sanitky a dodávky odborníků z forenzního oddělení. Když vylezl z džípu, policista stojící poblíž ukázal prstem na prašný svah u lesíka.

Na vrcholu kopce Li překročil čáru vysypanou křídovým prachem, která ohraničovala možné místo činu, a poprvé v životě ucítil pach spáleného lidského masa. Ten mu v nozdřích zůstal několik dalších hodin. Semkl rty a pevně zatnul zuby, aby přemohl návaly nevolnosti. Oběť, muž nebo žena, pořád seděla se zkříženýma nohama uprostřed mýtiny, ztuhlá černá figurína, která tvarem připomínala člověka. Na mrtvole však zároveň bylo i něco podivně nelidského; jako kdyby se jednalo o abstraktní dílo sochaře, který nahrubo otesal kus ebenu. Ohořelé zbytky oblečení se povalovaly všude kolem. Žár byl zřejmě tak intenzivní, že spálil listy blízkých stromů. Na místě stály reflektory a policisté tělo fotili z různých úhlů. Dva technici z forenzního s bílými rukavicemi místo pročešávali a hledali cokoliv, co by mohlo nějak osvětlit události, které proběhly necelou hodinu před jejich příjezdem. Na opačné straně mýtiny stál odborník z patologického oddělení spadajícího pod Centrum pro technologickou kriminální analýzu v chu-tchungu Pchao Ťü, doktor

Wang Sing, a právě mluvil s detektivem Čchienem. Čchien si všiml, že Li dorazil. Opustil doktora a opatrně prošel po okraji mýtiny. Potřásl Limu rukou. „Gratuluju k povýšení, šéfe.“

Li mírně přikývl. „Máme nějaký závěr?“

Čchien pokrčil rameny. „No, doktor nám momentálně může říct jen to, že oběť je muž. Jestli u sebe měl průkaz, tak shořel.“

„Příčina smrti?“

„Očividně to vypadá na uhoření, ale nemůžou to potvrdit, dokud ho nepoloží na desku. Doktor řekl, že pitva těla v takovém stavu vyžaduje hodně odbornosti. Budou ho nejspíš muset poslat do patologické laboratoře na univerzitě. S identifikací bude taky problém. Našli jsme jen zbytky benzinového zapalovače, ohořelý pečtní prsten a přezku z opasku. Nic z toho nám o něm moc neřekne.“

„Co kanystr s benzinem?“

„Obyčejný kanystr. Zrovna z něj snímají otisky. Žádné známky zápasu, ale i kdyby k nějakému došlo, dalo by se to těžko určit, zem je tu tvrdá jak kámen. Už pár týdnů nezapršelo. Jo, a našli jsme ještě tohle.“ Vytáhl z kapsy plastový pytlík na důkazy a přidržel ho Limu před očima. Uvnitř byl nedopalek cigarety. „Vypadá to, že si naposledy zapálil, než se polil benzinem a škrtl zapalovačem.“

Li od něj pytlík vzal a pozorně si prohlédl oharek. Někdo ho zašlápl ještě předtím, než úplně dohořel. Značka byla jasně čitelná. *Marlboro*. „Jak je možné, že ten nedopalek taky neshořel?“

„Nebyl u těla. Hoši z forenzního ho našli tamhle.“ Ukázal na západní stranu mýtiny.

Li se na okamžik zamyslel. „Viděl toho muže někdo přicházet?“

Čchien našpulil rty a hlasitě vydechl ústy. „Ještě se nikdo neobjevil. Snažíme se sepsat jména všech, kteří se od šesti ráno

pohybovali v parku. Velká část z nich budou lidé, kteří sem chodí každý den. Někdo mohl zahlédnout muže s kanystrem, jenže to pro ně asi nebude úplně ideální popis. Už jsem mluvil s prodavačkou vstupenek, ale nic si nevybavuje. Nejdřív budeme muset zjistit, kdo to je, a možná i sehnat fotku...“ Pokrčil rameny.

„Kdo našel tělo?“

„Chůva — venkovská dívka z provincie Šan-si — a dvě děti. Jsou dole v sanitce. Byla na tom hůř než ta děcka. Myslím, že jí záchranáři dali sedativa.“

Když Li vlezl do sanitky, překvapilo ho, že dívky jsou dvojčata. Krásné holčičky, nezkažené příchodem dospělosti a ztrátou nevinnosti — možná ani nevěděly, jaké mají štěstí. Od zavedení politiky jednoho dítěte pro regulaci růstu populace mělo málokteré dítě sourozence. Celá další generace nikdy nepozná radosti, které přináší velká rodina s tetami a strýci. Dlouhodobý dopad na společnost, v níž rodina hrála tak důležitou roli, nebylo možné nijak předpovídat. Číňané přesto zdráhavě přijali skutečnost, že opačná situace by byla horší — nekontrolovaný nárůst populace, který by nevyhnutelně vedl k hladomoru a ekonomické krizi.

Děti k němu tiše zvedly oči. Navenek působily velmi klidně, což bylo zvláštní, vzhledem k otřesu, který nedávno prožily. Dívka, jež je měla na starost, na tom byla úplně opačně. Pořád ještě vzlykala, u úst si držela mokré kapesník a uklidňovala se cucáním jeho růžku.

„Ahoj,“ promluvil Li přímo na holčičky. Posadil se naproti nim. „Viděly jste ráno ty tanečnický?“ Dychtivě přikývly. „A ty chlápky, co kolem sebe mávají mečem? Z těch mám fakt strach.“ Holčičky se zahihňaly. „Chodíte do parku každý den?“

„Ne,“ odpověděla jedna z nich.

„Jen občas,“ dodala druhá. „Chodíme sem s maminkou.“

Čchien pozoroval Liho od dveří a žasl, jak to s dětmi umí. Byl k nim vlídný a vstřícný. A ony mu odpovídaly.

„Ale dnes jste přišly s chůvou?“ Opět přikývly. „Než jste vyběhly nahoru k tomu ohni, neviděly jste někoho jít kolem?“ Tentokrát jen pokrčily rameny. „Nikdo neodcházel, třeba kolem jezera?“ Opět zakroutily hlavami. „Jste moc šikovné holky. Řekl bych, že už byste určitě rády šly domů, že?“

„Ano,“ odpověděly současně.

„Tady můj kamarád...“ pokynul směrem k Čchienovi, „sežene nějakého hodného policistu a ten vám koupí zmrzlinu a vezme vás domů za maminkou. Co vy na to?“

Tváře se jim rozzářily nadšením. „Tak jo.“

„Můžeme si dát jahodovou?“

„Můžete si dát, jakou budete chtít, zlatíčko.“ Pohládl je po vlasech, holčičky se vysoukaly ven a následovaly Čchien. Li se otočil k dívce na hlídání. „Dobrá... hlavně pěkně v klidu.“ Popošel, posadil se vedle ní a vzal ji za ruku. Měla drobnou, kyprou ručku, zvyklou na tvrdou práci. Cítil, že má na dlani řadu mozolů. Pravděpodobně jí nebylo víc než sedmnáct let. „Vím, že je to pro tebe těžké, protože jsi nic podobného předtím neviděla.“ Mluvil k ní velmi laskavě. Její tělo se otráasalo vzlyky. „Ale bohužel potřebujeme tvoji pomoc a já vím, že nám určitě pomoci chceš.“ Energicky přikývla. „Tak mi můžeš hezky v klidu říct, co se stalo.“

„Ten kouř,“ vypravila ze sebe. „Holky se k němu rozběhly. Křičela jsem na ně, ať zastaví, ale byly moc rozjívené.“

„Tak jsi za nimi vyšla nahoru.“

„Ano.“

„A to tělo ještě hořelo?“

Vybavila si ten okamžik a do očí jí opět vyhrkly slzy. „Byl ještě než živu. Natahoval ke mně ruku, jako kdyby prosil o pomoc.“

* * *

Patolog Wang seděl na břehu jezera. Měl sundané rukavice a kouřil. Li došel k němu a dřep si vedle něj. Wang mu nabídl cigaretu a Li si ji beze slova vzal. Patolog mu připálil. „Tak co myslíte?“ zeptal se ho Li. Silně potáhl a vyfoukl nosem, aby se zbavil zápachu, který v nich přetrvával.

„Myslím, že jsou určité případy, kdy svou práci nedělám moc rád,“ prohlásil zkroušeně. „Vypadá to na nějaký divný sebevražedný rituál. Při zběžném ohledání jsem neobjevil žádnou krev ani zranění utrpěná před vznícením. Takže jestli pitva neprokáže něco jiného, můžete předpokládat, že uhořel.“

„Jedna svědkyně vypověděla, že byl ještě naživu, když ho našly.“ *Natahoval ke mně ruku, jako kdyby prosil o pomoc.* Dívčina interpretace toho, co viděla, zanechala v Liho mysli hrůzný, nesmazatelný obraz.

„Což docela spolehlivě upřesňuje čas smrti a vylučuje možnost, že k něčemu došlo ještě před upálením,“ usoudil Wang. „Odvezeme ho do chu-tchungu Pchao Ťü a já udělám předběžnou prohlídku. Něco málo nám to o něm prozradí. Ale jestli chcete kompletní pitvu...“

„To chci.“

„Tak ho budete muset poslat do Centra pro analýzu materiálních důkazů.“ Postavil se. „Ale nejdřív bychom ho měli co nejrychleji dopravit do mrazáku, aby se nám přestal vařit.“

Po odstranění těla odjela sanitka i policejní vozy, přihlížející pomalu a neochotně odcházeli a vraceli se k jednotvárnosti každodenního života. Li však na místě ještě chvíli zůstal. Obešel jezero a vylezl na skalní výchoz na opačné straně. Otevřel se mu pohled na altán, v němž už zůstal jen stařec s jednostrunnými houslemi a žena, pravděpodobně jeho manželka. Zpívala složitou tklivou melodii a on ji u toho doprovázel. Nalevo od Liho vedla skrz stromy stezka k mýtině, na níž bylo nalezeno tělo. Pořád ho znepokojovala představa, kterou mu

vnukla ta venkovská dívka z provincie Šan-si. Představa hořící ruky, která se k ní natahuje. *Jako kdyby prosil o pomoc.* Jak otřesný způsob smrti. Li si toho muže snažil představit, jak jde pomalu parkem (protože jestli měl čas na poslední cigaretu, určitě nespěchal), prochází kolem ranních tanečnicků, kolem lidí, kteří cvičí taiči, kolem stařenek klevetících na lavičce, a u toho nese v ruce kanystr benzinu a v srdci úmysl zemřít. Jaké hrůzy toho člověka dohnaly k tak zoufalému činu? Li si představil, jak si muž zapaluje poslední cigaretu a vestoje ji dokouří téměř do konce. Sám si zapálil a upřeně pozoroval nehybnou zelenou hladinu jezera, ve které se odrážely vrby. Jak bylo možné, že si muže na jeho procházce nikdo nevšiml? Byli lidé snad tak zabraní do svých duševních a tělesných činností, že pro ně zůstal neviditelný?

* * *

Patolog Wang se nacházel hluboko v útrobách Centra pro technologickou kriminální analýzu, mnohopodlažní budovy, která sousedila s chu-tchungem Pchao Ťü. Právě dokončil předběžné, povrchové ohledání těla. Ohořelá mrtvola ležela na boku na kovovém stole jako převrácený buddha, zaklíněná v sedu se zkříženýma nohama. Kvůli smršťeným svalům měla zvednuté ruce se zaťatými pěstmi, takže připomínala boxera v obranné pozici. Li postával opodál. Wang se pohyboval kolem stolu a místností se neslo skřípání jeho tenisek. Otřesný zápach stáje ještě nezmizel. Wang měl na tváři roušku. Rychle a pečlivě zkoumal a měřil tělo a dělal si poznámky. Nějakou dobu trvalo, než se mu podařilo otevřít a prozkoumat ústa, která byla pevně uzavřená staženým svalem. Ze zčernalých rtů vyčnívala pouze špička jazyka. Potom kývl na svého asistenta, který tělo přikryl igelitem, převázal nylonovou šňůrou a odvezl na vozíku, aby

ho mohli zabalit a převézt na druhou stranu města do patologických laboratoří v Centru pro analýzu materiálních důkazů v kampusu Lidové univerzity státní bezpečnosti. Li následoval Wang do kanceláře a oba si zapálili cigaretu. Wang se usadil v křesle a zhluboka se nadechl.

„Písemný závěr předběžného ohledání vám dodám co nejdřív. Je jisté, že to byl muž, tak kolem padesátky. To, co z něj zbylo, nám o něm nic dalšího neřekne. Tedy až na jeho zuby. Dost drahá profesionální práce.“

Li se zamračil. To bylo neobvyklé. Úroveň obecného zubního lékařství v Číně se ještě pořád omezovala jen na základní péči a vysoce kvalitní odborné zákroky nebyly vůbec levné.

Jako kdyby sdílel jeho myšlenky, Wang prohlásil: „Tenhle chlápek rozhodně nebyl žádný obyčejný dělník. Peníze mu nechyběly. Řekl bych, že musel mít dost vysoké postavení. Skoro jistě to byl člen strany. Až budete mít představu, kdo by to mohl být, jeho totožnost bez potíží potvrdíte podle zubařských záznamů.“

II

Bylo teprve deset hodin dopoledne, ale venku už panovalo nesnesitelné vedro. Horký vítr hnal ulicemi prach, který obaloval listy, trávu, auta i stromy. A lidi. Pronikal jim do očí, úst a plic a nutil je kašlat a plivat kolem sebe.

Liho nová kancelář páchla zatuchlinou a nedalo se v ní dýchat. Bylo v ní jediné okno, které nešlo pořádně otevřít. Na stole stály dvě lepenkové krabice s jeho osobními věcmi. Zdi, na nichž předtím visely obrazové materiály, byly pokryté škrábančí. Kromě spálenin po zhášených cigaretách podél hrany stolu v místnosti nezbylo nic, co by připomínalo jejího předchozího obyvatele. Li si svého předchůdce už ani nedokázal přesně vybavit. Pamatoval si ho jako uzavřeného puntičkáře, který byl